

Sid Clever
Menthetetlen

Sid Clever

Menthethetlen

Sid Clever

Menthetetlen

Nem minden az, aminek látszik...

Köszönet a Jobbik énemnek, aki sok történetemnek aktív szereplője volt, és még lesz is. Noha tevőlegesen nem vette ki részét a megírásukban, nekem az is elég, hogy inspirálni tud a beszélgetéseink, sörözéseink során.

Eddig megjelent „*Clever*”könyveink:

Sid Clever – Ezek a pesti népek

Ötödik

Menthetetlen

Ted Clever – Az örület szigete

A repülő kutya

Eva G. Smith & Sid Clever – Szigetfestő

Ted Clever & Sid Clever – Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever – Kézműves novellák

© Fekete Zsolt, 2020

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-615-00-7397-2

„A troll olyasvalaki, aki a közösség egyéb tagjait próbálja zavarni, méghezvá szándékosan, előre megfontolt módon. Tudatosan felrúgja a közösségi normákat, megfontoltan aknázza ki az emberi viselkedés vagy egy online közösség normáinak gyenge pontjait.

A trollkodás pontos azonosítása reménytelen próbálkozás lenne. A trollok természetének része, hogy kibújnak minden olyan definíció alól, ami kordában próbálná őket tartani, mindig új és eredeti módokat találnak arra, hogyan mehetnek mások idegeire.”

(forrás: Wikipedia)

Álomcsaj

*Ha van álompasi, létezik álomcsaj is.
„Cs.” a képzeletem szüleménye.*

Cs. felelevenített egy emléket, ami kísértetiesen hasonlított arra, ami velem is megtörtént egy jóslat kapcsán. Gyermekkorából hozakodott elő egy történettel, amit szintén csak egy burkolt önelégia.

Állítása szerint, akkoriban még javában az iskolapadot koptatta, amikor egy próféta megjövendölte neki, hogy ő egyszer bizony: író lesz!

Nem lehet tudni, hogy a vajákos asszony, mire alapozta a próféciát. Valószínűleg csak mondani akart Cs.-nek valami szépet és biztatót, a hiszékeny kiscsaj meg komolyan vette.

Cs. írásait mindig megmosolygom, de nem azért, mert viccesek. Egyik, régebbi, filmes kliséken alapuló írása kihozta belőlem a kritikust, és nem álltam meg szó nélkül.

Kommentemben adtam hangot a csalódottságomnak, továbbá, hogy az olvasókat ily módon nem vezetheti meg. Ha kamuzni akar, írjon in-

kább sci-fit vagy gyerekmeséket! A jámbor népeket nem illik így átverni!

A vége az lett, hogy már nem mondhatok véleményt. A szót akkor nem tudta hirtelenjében belém fojtani, de már nem óhajtott a tükörbe nézni. Cinikusan, lekezelően bánt velem és a véleményemmel, foghegyről magyarázott.

Magasról tett rá, hogy mit gondolok. Átmenetileg fáj egy picit, de nem volt időm az egyéni sérelmeimet dédelgetni. Tovább léptem.

Cs. emlékeit áthatja, ahogyan lenézte és kihasználta a férfiakat. Írásaiban többször is utalt rá, hogy olyan romantikus eseményeknek volt a központi figurája, amikről az átlagos nők, és az elhanyagolt háztartásbelik szoktak álmodozni a tűzhely mellett, fakanállal a kezükben.

Beletrafált. Elhitette a háziasszonyokkal, hogy nemcsak a tévében szövődhetnek egetverő szerelmek, és azt is, hogy nem mindenki érdemes rá.

Ahhoz, olyan körökben kell mozogni, és a romantika úgy az igazi, ha érint közben néhány várost is, ami megfelel a kibontakozó szerelmek,

nyálas filmekben már agyonrandevúzott helyszí-
néül.

Cs. (a valamiért átlagon felüli nő) megemlíti pár
főszert az életéből, néhány szóban jellemzi őket és
a nem annyira tartós kapcsolatukat, ami szintén
nagyban eltér a megszokottaktól.

Említést tesz egy házasságban való kapcsolata-
ról, aki a feleségét is elhagyta volna miatta.

Egy ripacs is szóba kerül, aki az Ő hiányában
nem volt képes a színpadon ugrabugrálni, és es-
ténként az ablaka alatt, sírva tolta neki a szerená-
dot.

Egy másik tag, művész volt, aki csettintésre jött-
ment, és Cs. vele sem volt hajlandó összebútoroz-
ni. Megint egy másik arc, csak az ő testét akarta,
semmi más!

Az egész sztori egy hígítatlan nyáltenger, amiben
ott úszkálnak a romantikus filmekből kiragadott,
szívet melengetőbb jelenetek is, mint például:
veszekedés utáni megbocsátás, egymás karjaiba
rohanás, miközben szakad az eső.

*/Jó tudni, hogy az esős évszak beálltával, nem
érdemes szakítani, mert bőrig ázhatunk. Képileg*

*jó a hatás, de azért elért volna köztük egy kóbor
cica is az utcáról, amit a kabátjuk alatt hazavihet-
nének szerelmük zálogaként./*

Kapcsolatuk mégsem maradt kapcsolat. Nem kellett azon vitatkozniuk, hogy kinél maradjon a macska.

Hódolója bánatában külföldre költözött, hogy felejteti tudjon. A romantikus lovag önként vállalta száműzetést, miközben marcangolta a bánat, mert viszonzatlanul volt szerelmes.

Sok év után a szőke herceg visszatért idegenből, hogy imádott kedvesét magával vihesse a naplementében, és nem is akárhová.

Cs. neki is beintett. Akkor már nem volt számára ismeretlen a külföld fogalma, hiszen ölelgették a tengerben, csókolták ismertebb Európai fővárosokban.

Mit tudhat/tudhatott ez a csaj? A sok udvarló ellenére, mégis inkább a magányt választotta, és nem akar már semmit megosztani az olvasóival. Nem kreál újabb történeteket azoknak a nőknek, akik az ugyanilyen, a Cs. történeteire hajazó, agy-

halált okozó sorozatok nézése közben szoktak elpityeredni.

Néha még odavet nekik pár sort, de már nem nagyon érdekel senkit.

A népszerűségi mutató azonban nem mérvadó. Mélyen fanatikus, sovíniszta nőtársaival egyetemben osztják az észt, a férfinépet fikázzák, és kényszeres vízióikban az egyedülálló, gyerekes anyáknak is van joga a karrierhez és a boldogsághoz!

Mégsem tanult a hibáiból, pedig már abban a korban van, amikor ideje lenne kompromisszumokat kötni. Bűn és bűnhődés? Megbánta már, amiket meg- vagy éppen nem tett meg?

A boldogságról áhítózó háziasszonyok, ma már egy egyszerű, mobiltelefon alkalmazás segítségével el tudnak szakadni a hétköznapiokból, ha csak egy-két pásztoróra is. Nem kell nekik a csöpögős, véget nem érő nyálsorozat, nem kellene a kalandregények, ábrándozások.

Ő pedig, velük ellentétben, szingli maradt, mert a bőség zavarával küzdve, nem volt képes választani a sorban álló, külföldi érdekeltségekkel is rendelkező, tökéletes férfiak közül, akik mind, csak és kizárólag érte rajongtak...

Rakott karfiol

Az általam kiválasztott kasszákkal sosincs szerencsém. Bármelyikre tippelek is, valami gebasz mindig beüt, amittől lehervad a győztes mosoly az arcomról.

Be kell látnom, hogy rajtam egyféle átok ül, és elkísér engem mindenfelé. Íme, bolti- illetve kereskedelmi vesszőfutásaim, valamint sorsfordító golgotáim egyike:

Következőként nyomulok a pénztárhoz, a belső hangom is mindent rendben talált. Nincsenek banyatankos nyuggerzombik, csoki után hisztiző kölkök. Sem pedig szerelmesek, akik képtelenek megválni egymás füleitől, legalább néhány percre, hogy a pénztár túloldalán szolgálatot teljesítő alkalmazott, ne nézhesse az idiótát kőbunkónak, mert nem tudja eldönteni, kinek mondja éppen: „Imádlak, Kicsim! Én is, nagyon! Amúgy, sorban állok a pénztárnál...”

Az aztán a hírérték! Persze, az, hogy a kasszás nem nyomhatja le élőszóban, még nem jelenti azt, hogy nem vélekedik ésszerűen a nyálban pancsikoló, manapság már eléggé klisés mámorukat illetően.

Én tudom, mi járhat a fejében:

„Azért, mert vonalban van veled, megeshet, hogy most is éppen kupakolja valaki - jobb esetben egy régebbi románca -, és azt neked nem muszáj tudnod. Őket felingerli ez a kis perverzió, téged pedig meghagy a tudatban, hogy otthon minden álomszerű, cukiság van, és gigászi méretű a látvány... Miközben a csajod telcsije kihangosítón van, mivel nincs annyi szabad keze. Én az aktuális partnere helyében, a romnyid hátára tenném a telefont, mert az még megalázóbb a számodra. Ezért nem győzőm hangoztatni a legfontosabb alapszabályt, ha kapcsolatban élsz, mielőtt váratlanul hazatérnél, mindig csörögj oda, nehogy meglepetés érjen. Amúgy meg, szerintem nem is Te vagy a képernyő háttérfotón.”

Nézelődöm, ki mit vásárolt. Az igen! Nem semmi! Kábé, mintha bemondták volna az atom-villanás várható idejét, mégis, megannyi felesleges vacakra költik a pénzüket?

Szorosabban fogom meg a söröm: Minket akkor sem választhatnak el! Te már itthon vagy, megérkeztél!

Gondos óvatossággal helyezem a futószalagra, még le is söpröm kicsit a helyét. Felsorakoztatom Őt két kisebb fej karfiol, egy tartós tej, és úgy öt-vendekányi, nejlon tasakba darált hús mögé.

Előttem következik egy hétköznapi nő. Abban az értelemben átlagos, amit most nem részleteznék. Legyen elég annyi, hogy tipikus, csak Ő nem bájolog a mobilján. Elvált lenne?

A mai világban? Nem csöpögsz a telefonba? Lehetőleg úgy, hogy mindenki lássa és hallja? Szingli vagy!

Ekként is bocsátkozom vele némi szóváltásba:

- Beékeljem kettőnk közé azt a paravánt? Tudja, majdnem, mint váláskor: ez az enyém, ez a tiéd. Előtte a tiéd volt, utána közössé vált, most meg az enyém lesz...

Mennyire lesír a frusztráltsága. Semmi humor-
érzék. Talán ettől megjön a kedve:

- ...Ez itt a házirend. Az alapkőbe - annak leté-
tele előtt -, bele is vésték. Falakat az emberek kö-
ré, mini transzparenszeket a futószalagra! Külön-
böztesük meg a vásárlókat! Ne keveredjenek az
akciós holmik!

- Nem iszom sört! - mondja emeltebb hangon
a nő, kissé vicsorogva.

Rám most miért haragszol? Én nem a volt fér-
jed vagyok.

- Ez nem akciós. Attól még kifizetheti, ha van
kedve. - tolom a sörömet a karfiolok mögé.

A következő lépés kiszámítható. Kapkodva kap-
ja fel a kis kék táblát, majd egy erőltetett vigyor
keretében lecsapja a gumiszalagra.

Jól szórakozom, fel sem tűnik, hogy nem halad
a sor, pedig csak a karfiolos, szingli bige van előt-
tem. A baljós jelekről sikerült elvonnia a figyel-
mem, de attól még a reám olvasott bűbáj műkö-
désbe lépett.

Most fogtam fel, hogy már ideje egy helyben
toporgunk.

Átpillantok a szomszédos kasszákhöz, és látom, hogy a megpúpozott bevásárlókocsisok már kifelé cuccolnak, a csúszdák végeiben szortírozzák szét a cumóikat reklámtatyókba:

„Lidlis, madaras teszkós”, sőt, még „ikeás” is van, megszenteltelenítve a hely szellemiségét.

Ideje szembesülnöm, melyik átkom bukkant elő... ismét. Mivel szöszmötölhet a pénztáros, miféle aggodásra ad okot, amitől megugrik a pulzusszámom és egekbe szökken a vérnyomásom? És, ami legrosszabb: hogy a hideg söröm elveszti a számomra optimális hőmérsékletét, vele párhuzamban, én a józan eszemet- és ítélő képességeimet.

Megháborodni nem fogok, annyi önkontrollom azért van. Max olyan lesz az ábrázatom, mint az akasztott emberé, akinek örökre titkok marad a szája szélén a torz mosoly...

Lássuk csak, milyen visszásságai lehetnek egy sör megvásárlásának? Leteszem, felveszi, odatartja, pittyen, tejelek, távozok. Hurrá!

Nekem már nincs új a nap alatt! Ha úgy adódna (mint általában szokott), tudom kezelni a krízis

helyzetet, nem muszáj azonnal szükségállapotot hirdetni.

Első körben: lefagy a pénztárgépet működtető operációs rendszer. Második: kifogy a szalag. Utána, szépen sorjában a többi: nincs vonalkód, nem lehet beolvasni. „Ilyet árulunk egyáltalán?”

Feladni is szoktam. Bizony, amikor már értelmetlennek érzem a huzavonát, ha semmi esélyt nem látok a boldogulásomra. Olyankor visszateszem a sört a kasszához közeli hűtőbe, nyájasan elköszönök, és a bejárat melletti dohányboltban élem ki a sörfogyasztási kényszeremet.

Megvan a gond. A karfiolos, vicsorgós csaj sokallja cechet:

- Mitől ennyi ez?

A kasszás pötyög pár titkos kódot az indítópulton, és már érkezik is a megoldás:

- Darabja ötszáz forint a karfiolnak.

- Miért ilyen kurva drága? - kérdi a szingli.

Innentől a „hisztis” jelzővel is illelhetem. Még egy húzás, és jön mögé a megszokott, eléggé degradáló megnevezés is.

- Köszönöm, akkor csak az egyiket kérem!

Zavar támad az erőben. Egy kurva karfiolt nem olyan könnyű kivonni az egyenletből, sem pedig a számla végösszegéből, és nem azért, mert a kaszálás esetleg nem rendelkezne a megfelelő kvalitással.

Nem! Ebben az üzletláncolatban ez a hókuszpókusz egy külön színjáték, egy dráma. Csöngetnek az üzletvezetőnek, aki éppen... szóval, dolga van és nem rá.

Szólni kell egy górénak, aki általában sosem tartózkodik a környéken, és ez miatt alakulnak ki a kínos, várakozással teli percek.

Úgy döntöttem, ezt a közhelyet most átlépem. Olyat mutatok, amelyet még nem látott a világ:

- Hagyjuk a felesleges procedúrát! A hölgyet meghívom arra a karfiolra. - közben nézek a hisztis picsára.

Nem elég, hogy a csaj önérzetében gázolok, még táncra is kelek benne:

- Kérem, legyen a vendégem! Fogadja el tőlem ezt a semmiséget, a hódolatom jelül!

Ha tényleg létezik az a bizonyos cérna, nála valószínűleg most szakadhatott el:

- Igazán kedves, de nem fogadhatom el.

- Ez esetben csak fél adag lesz, és nem venném a lelkenre. Mi is lesz ez tulajdonképpen?

- Rakott karfiol. Meghívjam vacsorára?

Nocsak, mégis van benne más is a magányosok frusztráltságán kívül? Azért még szteppelek egy picit az idegrendszerén.

Felemelem a három kilós szatyromat, amit előtte nem sokkal, a hentes ismerősöm pakolt meg:

- Ez az igazi eledel! Malackaparó, bográcsban! Méregdrága rakott karfiol? Az én vendégeim egyszerű parasztgyerekek (már a jobbik értelemben). Ha ilyesmit tennék eléjük sörkorcsolyaként, valószínűleg belenyomnák a fejemet, utána pedig addig ütnének az üres tepsivel, amíg mozgok. Sőt! Egyik haverom burkoló - javarészt acélbetétes bakancsban flangál -, Ő még párat rúgna is a vesémbe, csakhogy rögzüljön bennem, hogy ezt, velük, nem tehetem meg, még viccből sem. Vagyis, igen, de akkor viselnem kell az emlékeztetőül szolgáló ellenreakciókat.

- Egészségére!

- Mit, hogy agyonvernek a spanjaim, mert alamuszi módon megpróbálom rávenni őket, hogy álljanak át a vegetáriánus életmódra? Sör? Felejtős? Préseljek uborka és céklalevet? Rockzene helyett fitness ugribugrit toljak nekik a laptopomon?

Bájcsevejünk olyannyira szirupossá vált és annyira gusztustalanul közelivé, hogy szinte látni véltem a boldogság kék madarát, ami ott turbékolt szerelmesen, egy sokszínű és jócskán gejl, mig-nonból és kinder buenoból kreált szivárványon.

Az igazság azonban szörnyűbb: korántsem érdeklődik a haveri társaságom étrendje felől, és nem izgatja különösen a testi épségem sem, viszont a karfiol marad a kasszánál.

Abból a mennyiségből két ember már nem lakik jól. Ugye, hogy szingli vagy!

Hufnágel Pisti

/Csak saját felelősségre!/

A hiányzó és egyben misztikus alak, a beteljesületlen vágyak netovábbja: Hufnágel Pisti! Az ő szerepe kitölteni az űrt, melyet a Pubik nem tudnak. Lányok, asszonyok képzeletbeli hercege ő, fehér lovon, akár lízingelt népautóval egyaránt, akár sorban állva, kezében a befizetésre váró sárga csekkekkel. Ő a hiányzó romantikus láncszem, a mentsvár, a menedék.

A szebbik nem életének során (kivétel nélkül) volt, van, vagy lesz, óhatatlanul - egyfajta fogalomként, némely esetekben személyesen is -, beékelődik a sínylődő társas/társtalan kapcsolatokba.

A női gondolkodásmódot és a bonyolult lelkivilágukat a hozzá nem értők túlmisztifikálják.

Jobbik énemmel való beszélgetésünk során pikk-pakk feltérképeztük a női lélek rejtelmeit, és

megfejtettük azt a bizonyos motivációt, ami a lányokat, asszonyokat (általában) űzi, hatja, vezérel. Egyetlen szó a megfejtés: kényszer!

Miután megreccsent a kristálytükör, a családi összkép eldeformálódik. Apuci, mint pénzkereső, aki eddig vitte a prímet, nincs már a partikuláris felírásban, hiszen törvényesen is kivonták az egyenletből. Átvesszi helyét a pubi, aki önként vállalja a bármikor megugorható vagináért cserébe, hogy a félresiklott, mozdony nélküli szerelvényt a vágányra cincálja.

Ebben a kissé anarchikus káoszban a beosztások így alakulnak: Pubi (mint eltartó), az élettárs és a zabi/k/ (mint eltartandó/k/).

Jobbik énemmel bárhol használjuk a kifejezést, hogy zabi, a sértett önérzetű anyák egyként csatannak fel.

Kényszer, stressz... Nem kell játszani az áldozatot! Képzeljék magukat a pubi helyébe! Hiába háborognak. Minden mozzanatuokról lesír a kényszeresség, a megfelelni akarás. Minél hamarabb meg kell mutatni a világnak, hogy a váláson túl is

elérhető a boldogság, a szerelem, a cukormázba forgatott közhelyek.

Képekkel is illusztrálják a párkapcsolati sikereiket. A jól beállított fotókról sugárzik a felhőtlen, nyálasan geil boldogság, az „éppen” elkapott romantikus pillanatok...

Pfuj! Miért kell kényszeresen vizualizálni mindezt?

Mert ez a divat. Lassan elérkezik az idő, amikor tényleg nem lesz új a nap alatt. Képtelenség lesz überelni a megrögzült kliséket, dogmákat.

Az ismerősök, kollégák, kolleginák közt hátrányosan hat, ha valakiről köztudott, hogy válságban van/volt a házaselete. Így nem tud kellőképpen bekapcsolódni a családi nyaralási élmények beszámolóiba, a bájos, szívet melengető sztorik kicsacsogásába.

Talpra kell állni, életet kell szerezni! Kényszer, stressz... Tyúkszemtapasszal nem lehet összetákolni egy stabil építményt, mivel a legfőbb alappilér hiányzik. Mégis, az egyedülálló asszonyok toldozzák-foldozzák, közben a statikai szempontokat

nem veszik figyelembe. Dülöngél, rogyadozik, de: „jóvanazúgy!

Az életben nincsenek véletlenek. Ha valaki szingli, az szingli, a publi pedig nem véletlenül publi. Nekik a sors más utat/szerepet szánt az életük során, mégis erő felett hadakoznak, hogy „életet” szerezhessenek maguknak.

A bizonyos belsőszem nem nyílt ki, talán soha nem is fog. Orkán erejű szembeszéllel menetelve haladnak a saját vízióik után. A normál gondolkodású aggregények elfogadták, hogy nem kellenek senkinek. Nem alázzák magukat a társskereső oldalakon lefixált randevúztatásokkal, még az édesanyjuk hosszas unszolására sem.

A nőknek muszáj hinniük, hogy egy mézes-mázás kapcsolat csak akkor tökéletes, ha érzelmi, szerelmi szálak fonják körbe.

Kényszer, stressz... Miután élő-egyenasadásba kerültek, illik a pubit valamilyen státuszba emelni, meg kell magyarázni, mi is az ő tulajdonképpeni szerepe egy, a számára addig teljesen vadidegen családban.

Recskabajnokból magányos társkereső, udvarlóból Kedvesem, Kicsimből eltartó lesz, majd pedig: Párom (összevonva az eltartói pozícióval).

Utóbbi beosztásba jóval hamarabb bepréselik, mint az megérdemelné. (Itt is a nők mozgatórugója diktál, hogy az egyedülálló „állapotból” átpöttyenhessen az „élettársi kapcsolatban”-ra.)

Kényszer, stressz... Perverzebb esetekben a pubit be is mutatják, körbehordozzák a „közösségben”, hogy íme, ő már az enyém, az én pasim, a szemed levedd róla! Boldogság van!

Megkezdődik a birtoklás, a számtalan számra elcsattanó puszik pedig egyfajta visszaigazolás a tulajdonos nő részéről, hogy vajon a faszija még mindig úgy gondolja-e, ahogyan pár héttel előtte?

Sokan nem vallják be, de a gyakori telefonhívogatások célja nem más, mint egy azonnali terepszemle, a kontrollálás: „Jaj, Kicsim, nem akarlak zavarni! Csak azért hívtalak, hogy elmondjam, a villamoson vagyok, és persze nagyon szeretlek!”

Bla, bla, bla. Ismét csak a kényszeresség, hogy a muksó nem kamatyol-e valaki mással. És ugyanez fordítva: Mi van, ha éppen kupakolják az aszszonyt?

Hiszen a rohanó világágunkban gyorsan változik minden. A férfi állat nem egy érzelgős fajta. Ezért nem veszem be, hogy a közös hempergések „kapcsolattá” fajulnának, hacsak nem a nő kezdeményezi sunyi módon az érzelmi mederbe terelődést.

A szingli csaj - aki előtte még sovíniszta módon szajkózta, hogy az ő életébe már pedig nincs szükség még egy pasasra -, most megadóan hódol be a közterhek megosztásának. Azért hozzáteszi a mentőideológiájához, hogy „bármikor találok másikat”.

Ugyan már! Keverik a kúrólájkokat a házassági ajánlatok fogalmával!

Tegyük fel, hogy egy spiné, kábé egy év alatt építget fel egy újabb, átütőbb erejű, bőven klisés love storyt. A pubi mégis lepattan egy jobb ajánlat reményében, ahol a soron következő ól melegé-

ben, annak sarkaiban nem rejtőznek eltartandó zabik.

Az ismét szingli csaj előkotorja a tárkereső oldalon regisztrált profiljának jelszavát, és az egész procedúra kezdődik előlről: kérdezz-felelek, tali, ismi, kamaty, tali, még több kamaty, lávcsi.

Hoppá! Túl sokszor nem lehet ezt eljátszani. Hamar beköszönt a rettegett negyedik, ötödik iksz, amikor már minden vonzóelem szottyad, aszalódik, csoffad, nyúlik és ráncosodik.

Körülmények áldozata

Volt időm lelkigyakorlatot tartani. Mindenféle olyat csináltam, ami a spirituális dolgok velejárója: önmagam megismerése, lelki békém felkutatása, összhangban a világgal, és a többi... Leruccantam a féltett bensőm legrejtettebb bugyraiba, és, ha már odatévedtem, válaszokat kerestem.

Nem tartott sokáig. Miért nem sikeredett hosszabbra a jógázással összekapcsolt meditációm?

Mert nehéz közben egyszerre cigizni, sörözni, és a fullon tolt Heavy Metal sem éppen a legoptimálisabb zenei háttér a belső elmélyedéshez.

Velem van a baj? Joggal állítják rólam, hogy savanyú és megkeseredett ember vagyok, és még véletlenül sem az élet szebbik felén tengetem a százalmas hétköznapijaimat?

Letargiába kellett volna esnem, és mélyen magamba szállnom, de nem így történt. Állandóan az

a magabiztos mosoly ül a bájos pofimon, mivel tudom magamról, hogy kurvajó vagyok!

De a négy fal közt, ingerszegényebb környezetben nem jön a katarzissal megspékelt ihlet.

Így történt, hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntöttem: bizonyosságot kell szereznem! Igazolni fogom, hogy nem én keresem a bajt, hanem az talál meg engem! A körülmények áldozata vagyok!

Nem melleseleg, jól jönnek az új történetek...

Már előzőleg a legszigorúbb feltételekhez kötöttem az „útkeresést”: amit- és ahogyan kapok, azt kizárólag méltósággal, ellenvetés nélkül viselem! Nincs elégedetlenkedés, nem lesznek szúrós megjegyzések, sorok közé rejtett fikázás az éppen aktuális célszemélyt illetően. Nem próbálok meg imponálni senkinek, bárki is keresztezné az utamat!

Ja, és még valami: nem gyűjtök rá a vasútállomásokon és az utasforgalom számára megnyitott területeken!

Tömören: csak sodródom az árral, és nincs alku! Elő a „pesti népek” közönyösen bárgyú ábrázatával, fel azzal a maszkkal!

Legelső dolgom, hogy a postán feladjam az utóbbi könyvemmel kapcsolatos, annak a szerzői jogairól szóló, általam kitöltött formanyomtatványt.

Igen ám, de van egy kis gond. Az azt megelőző esetben, még a harmadik boríték után sem sikerült megfelelően kitöltenem a címzett rovatot. Hosszú a cím, nem volt elég a hely. Már teleírtam a borítékot, de a fele még akkor is hiányzott. Negyedik nekifutásra jött össze tökéletesen, amire a postai alkalmazott is rábólintott, hogy igen, így már olvasható és feladható, és az osztályozó-automata sem esik kétségbe, ha ez következik soron.

Ennek okán, úgy gondoltam, nem teszem ki magam az ismételt inzultusnak, nem frusztrálom magam fölöslegesen. Megkérem a hivatalnokot, legyen már olyan kedves, és tegye meg helyettem! Gyakorolhatnék, de hasztalan. Nem tehetek róla, nagy az egom, nekem kicsi minden hely! Ráadásul előre fel vannak bélyegezve, tehát, amit rontok, az kuka.

Az egom. Mit mondhatnék? Sokan keverik az önbizalom fogalmával. Festőművész barátom még nagyon régen letesztelte, mekkora mértékű az „önbizalmam”.

Leültetett a vászon elé, és egy ceruzát adott a kezembe:

- Rajzolj egy fát!

- Minek?

- Csak rajzolj egy kurva fát! Abból sok minden kiderül. Később elmondom.

Nekifogtam. Már évek óta nagyon jó barátok voltunk, sokszor láttam, hogyan születik egy-egy festménye.

Az igazság az, hogy annyira nem voltam kompetens. Akkoriban jobban érdekelt a húrok tépése, a Snooker és a Pool biliárd.

De a mozdulataim, ahogyan kreáltam azt a növényt! Az, igen! Olyan átéléssel, annyira impozánsan és „művészien” hoztam a profilt, hogy a festő barátom nem bírta ki nevetés nélkül:

- Látod, erről beszélek. Ez csak a törzse. Hol a fa lombja?

- Elfogyott a hely! Tegyel egy másik vásznat ennek a tetejére, majd azon folytatom.

- Benned aztán tényleg túlteng az önbizalom.

Említett egy példát (egyik közös ismerősünket), aki pont az ellenkezője. Neki is kellett rajzolnia egy fát. A diagnózis:

- „Mütyür!” Értelmezhetetlen! Eltörpülő, érzelmileg gyenge, silány jellem!

- Csodálkozol? Még mindig azzal a náci anyjával lakik.

Azóta tudom, hogy aki nagyban gondolkodik, annak van elég önbizalma, és mer nagyot alkotni.

(In memoriam J. A)

Sikerült a csajnál kisírnom, hogy végezze el helyettem az áldatlan procedúrát. Elé teszem az ott-hon, az internetről lemásolt, kézzel írott postai címet:

- Ez milyen betű?

- E, mint elektronikus...

- És ez itt mi?

Nem tud olvasni, vagy tényleg ilyen rondán írok?

- „F” épület.

- Köszönöm! Kész is! Elsőbbséggel lesz?
- Nem. Minek? Jó az úgy, akár még postagambbal is.
- 140 forint lesz.

A mellette dolgozó, javarészt az ülőmunkát végzőket jellemző méretű altájjal rendelkező nő, már közben is tett megjegyzéseket a titkos szövetségünkre (amiről egyáltalán nem vettem tudomást), és a nemtetszésének adott hangot.

Ezt kapd ki! Az átmeneti íródeákomhoz fordulok:

- Mennyit is mondott?
- 140.
- Kikeresek egy ezrest, leteszem a kis ablakba:
- Szereti a rakott karfiolt?
- Igen. Miért kérdi?
- Kösz! Nem kérek vissza.

A mellette tespedő vezető (látszik a nyakában lógó kitűzőn) értetlenül bámul. Postai segítőm nem kaphat mindennap ilyen mennyiségű juttot...

A másik ablaknál egy dürgő tartja fel a sort. Ismerem, de csak látásból. Paraszt, a szó legszorosabb értelmében. Zsíros nyakú, rengeteg hektáros, tahó tajparaszt!

(Régebben még a kulák jelzővel illették, de a kormányok változásával szépült meg az elnevezése: őstermelő. Ők azok, akik mindig szipognak az állami támogatásokért, vagy a hajukat tépve hisztériáznak a magas üzemanyag árak és a méltatlanul alacsony felvásárlási összegek miatt, de a boltba is traktorral járnak.)

Erre én azt mondom: aki sír, attól el kell venni! Ennek a hombárfejűnek is van két ruhapocsék kölke, természetesen mindkettőnek akkora háza, amekkora a környező utcákban senkinek nincs.

Ajánlott levelet ad fel, ami párszáz forint. Vakarja az aprót a hatalmas brifkóból, ahol is hegyekben áll a lóvé:

- Elfelejtettem mondani, hogy áfás számlát szeretnék kérni.

Mit is nevezünk szarrágásnak? Pont ezt! Mondd csak, amíg még nem ismertétek az áfa fogalmát, gyűjtögetted a karácsonyra küldött képeslapok

blokkját, ha netán a fináncok rád törnének egyik éjjel, és házkutatással egybekötött rovancsot tartanának?

Ennyire ne féljél. Nem üldözik már a kulákokat! Inkább azt szégyelld, hogy a hatalmas vagyonod és a méregdrága mezőgazdasági gépeid ellenére, itt cigánykodszt, te paraszt!

Húszas

A tömegközlekedési jármű indulásáig belefér még egy sör. Mivel a buszsofőr nem örülne a bankóm címletének – legalábbis a visszaadás szempontjából –, ezért a jó állampolgárhoz méltóan, megelőző intézkedést foganatosítottam.

Dohányboltban:

- Helló! Húszassal tudok fizetni? Csak egy sört szeretnék.

- Az miatt váltsam fel?

Beugrik a szabály: tűrni! Közben felúsznak bennem egy régebbi történet emlékei: Jobbik énemmel Pozsonyból hazatérve, addig-addig shoppingoltunk a peron melletti boltban, míg a vásárlásunk odáig fajult, hogy az unott tekintetű, halálra vált arcú fapina, a pánikgomb megnyomásával ránk hívta a közelben posztoló szerveket.

Igazoltattak, kérdezték, mi járatban vagyunk a nagyfaluban.

Elmondtuk, hogy névnapot voltunk ünnepelni a határon túl, ahogyan azt illik: csülökkel és sörrel.

Kitértünk az odafelé történt összeesküvésre, aminek vélhetőleg mi ketten voltunk a célpontjai. Ugyanazon a vonaton utazott egy kém is, egy alvó ügynök, aki német nyelven játszott a haldoklót, jóval később meg már nyugolul tömte magába a Haluskát, miért ne pont ott, ahol mi lakmározunk!

Egyértelmű: valaki/valakik ránk küldték a tagot, mert elmertük hagyni a becses országunk határait.

Végül fájdalommal tettünk említést arról is, hogy a mögöttünk lévő kisboltban nem kapható olyan Kinder tojás, ami icipici dinoszauruszokat rejtene - lehetőleg növényevőt, hiszen a kertben nagyon elburjánzott a gaz -, a panaszkönyv pedig magasra van feltűzve, az ajtófélfára, mert nem értem fel, még ugrálva sem.

A rendszeres nemi élet hiányában veszteglő csaj hiába szerette volna módfelett, mégsem állítottak elő a perzekútorok. Nem verték le a veséinket sem, ahogyan azt a boltban szolgálatot teljesítő másik csicska is szerette volna.

Búcsúzóul a két rendőr is bemutatkozott, és közölték velünk, hogy előreláthatólag a közelgő névnapjuk alkalmából Losoncra utaznak knédlit enni...

Abban a dohányboltban nem rizikózhattam meg, hogy a történelem esetleg megismétlje önmagát. A helyi körzeti rendőrrel nem vagyunk túl jó viszonyban. Ő valószínűleg rúgna párat az oldalamba, belenyomná fejemet a szolgálati autójának a motorházába, és kapnék némi kóstolót a Kádárkolbászból is, hogy később azt mondhassa: előállítás közben leestem a lépcsőn.

Tehát, csak óvatosan:

- Nincs kisebb. Szóval, van pénzem, de Te úgy véled, nincs értelme vesződni a visszaadással. Adhatod „hozomra”, akár ingyen is... netán egy panaszkönyv?

Kamionstop

Az „utam” rendben telt. Vettem két sört az alig félórás zötyögésre. Egyiknek a kétharmadát már a vasútállomáson fölszippantottam, egy-két cigaretta kíséretében...

Állok a villamoson, nézek ki a fejemből. Arra leszek figyelmes, hogy valaki a lábamnak tolja a babakocsit. Színes hajú csaj egy múmiával, a kísé-
rő-felvigyázóval, aki valószínűleg az anyósa lehet, és egyben a smaszere is.

Ő egyelőre csak csúnyán néz. A rüfke szólít meg, természetesen a köszönés mellőzésével:

- Elnézést! Lenne szíves? Ez itt a számunkra fenntartott hely! Szeretnénk odajutni!

Amit nagyon rühellek, az pontosan ez a tónus. Ettől azonnal felmegy a cukrom, és egyből kiakad a véglénydetektorom. Az ilyen emelt hangon utasító, „Az egész világon egyedül csak engem csináltak fel! Vedd észre, hogy a picimmal vagyok, aki

néhány hónapja pocaklakó mini manó volt. Azért teszem ezt ilyen hangosan, hogy a többi utas is jól lássa, hallja. Ha esetleg ellent mondasz, akkor meglincselnek téged, mert zrikálni mertél egy kisgyermekes anyukát!”

Oda ne oldalazzak:

- Igen, de ez nem egy pulyasétáltató, hanem egy Cadillac! A régi UV tujákon nem volt elszeparálva külön gettó a családosoknak, mégis minden normális anyuka eljutott a céljához! UV. Univerzál! Csilingelő, sárga villamos. Tudja, amit maguk felé (közben a fejemet egy kissé oldalra biccentem, nagyjából Szabolcs-megye irányába), mindenki összekever a törökmézzel.

A csaj hajthatatlan. Bökdösi a felragasztott matricát az ablak alatt. A pulyát kikéri magának, de az UV-ról fogalma sincs.

Jól van, vidéki lány, arrébb megyek egy kicsit, de nem túl messzire. Még beszélgetni fogunk.

Szóváltásunk tökéletesen hidegen hagyott mindenkit a környezetünkben. Nemhogy még a villamos alá lökjenek engem megtorlás gyanánt, vagy

felhúzzanak egy lámpavasra, mert közvetlen fel-
szólításra sem húztam el a belemet, hogy az acél-
kékre színezett tollazatú (frufrunál rózsaszín) gáré
a diszkóbalesetével, az őket megillető elbánásban
részesülhessenek.

Kortyolom tovább a sörömet, figyelgetek, hall-
gatózom, építkezem. Szívom magamba az infókat,
leszámoláskor jól jönnek majd. A surmót a kocsi-
ban meg sem néztem, de feltételezem, nem mig-
ráns-kapucsínó. Vagy ki tudja... Ugye, milyen jó-
indulatú vagyok?

A vidékről feltelepedett romnyi ossza az észet, a
banya meg sűrűn, megértően bólogat.

Hamar kiderül, hogy ...ka, a punk csaj élete
párja és (remélhetőleg a kölök apukája) kamiono-
zik, és csak nagy távolságokból tudják megélni a
tomboló szerelmüket.

Ej, de gonosz vagyok, pedig a jussáért hisztiző
anyuka olyan naivan, felváltva sorolja a kapcsola-
tuk tüneményesebb- néha azonban sötét árnyol-
dalait is.

(...ka. Jobb érzésű szülő nem ad ilyen nevet az utódjának, hacsak nem a papagájuk után nevezték el.) A hétvégi kamionstop miatt nem tudott hazajönni, ebből kifolyólag, vajmi keveset sem állt módjában tettetleg is kivennie a forró és szenvedélyes romantikájuk ráeső részéből.

Mit vártál? A kamionosok már csak ilyenek. Kvázi megeshet, hogy szanaszét az Európai Unióban, akad neki még néhány porontya a tiéteken kívül, és mindegyik családjára szán egy kis időt.

Persze, hogy nem ugrott haza egy kis etyepetyére: Itt kellett szerelni, ott nem indult, emitt feltartóztattak, amott meg le! Makói hagymát Hollandiából, Kalocsai paprikát Kínából...

Volt egy olyan sejtésem, hogy az állhatatos anyuka a nyugger kísérlőjének az éppen aktuális havi ösztöndíját, ha úgy tetszik: zsoldját, mennek eltapsolni a plázába. Ehhez nélkülözhetetlen egy nyűgös újszülött is, aki remélhetőleg a többi lézengő legnagyobb örömére, majd teli torokból ordítja végig a bevásárlásra (vagy inkább csak nézelődésre, nyálcsorgatásra) szánt időt.

Nekem nincs dolgom arrafelé. Jön a megállóm, nyílik az ajtó. Itt a búcsú ideje:

- Javasolnám, hogy nézzék meg a Konvoj című filmet! Hűen, könnyen érthetően, mindazonáltal könyörtelenül ábrázolja a kamionosok életvitelét, az állatias és vad vágyaik kielégítésének hajhászását. (Nem tudom, Szabolcsban van-e egyáltalán kábeltévé). Minden államban egy asszony, legalább egy gyerek, ez a minimum! Szeretők? Mindenfelé! Hirtelen jött, kezelhetetlen kangörcs? Nagy a távolság? A válasz: útszéli megoldások! Nem állítom, hogy minden kamionos elszántan kurvázik, de egyik ápoló haverom szokta mesélni, hogy milyen sokan keresik fel a rendelőt ebből a szakmából, különféle nemi bajokkal...

Az ajtók záródnak, de még hallom, amint mindketten felháborodva mutogatnak, magyaráznak.

- Tudom, a Kicsid nem olyan, és Te sem vagy olyan lány, mint a többi...

Temetés elvitelre

Elindulás:

- Szerinted mit vegyek fel? Póló, ing és kabát, vagy csak inget a pólóval?

- Pontosan olyan gigerli vagy, mint az édesapád! Majd amikor nyolcvan évesen te is mész a szálnalmas rokkantnyugdíjadból a haverokkal kisfröccsözni a sarki kocsmába, előtte hosszasan végigtapogatsz, próbálgatsz a molyrágta rongyokat, amiket a szeretetszolgálat utalt ki neked.

- Nem kell a kabát. Elég az ing...

Buszon:

- Mi ez a zaj!

- Valamelyik ülés alól jön. Instant nyaktiló lehet. Az utóbbi időben annyira elharapóztak az indulatok, hogy a kalauzok szabad kezet kaptak a krízishelyzetek kezelésére. Megállítják a vonatot, a

bakter összeszereli, utána lerángat egy utast, és a többiek szeme láttára lefejezi. Kénytelen példát statuálni. A profibbaknak elég egy kard is. De még így is van, hogy elsőre nem sikerül levágnia egy bucit.

- Mi van, ha egy családos embert szúr ki magának?

- Természetesen a kölköknek is végig kell néznie. A második csapásnál szoktak felvisítani. Nincs kivétel! Amúgy is, mi a probléma? A gyerekek egy kicsit ptyeregnek, megkapják urnában a hamvakat, aztán azzal együtt mehetnek az állami gondozásba.

Vonaton:

- Sokszor alakul ki válsághelyzet. Stressz...

- Sajnos, általánosnak mondható: tolakodó nyuggerek, banyatankok, hisztériázó, óbégató, kezelhetetlen kis fattyak. Ha bírnám a vér látványát, akkor kalauzként, én is meg tudnám reformálni az utazási morált. Elég jól ismerem az embereket. Már felszálláskor szelektálnám őket: aki-

re kell, arra köszönés nélkül gázsprayt fújnék, a kölyköknek ragasztószalag a szájukra, megelőzve a hangos hisztit. Esetleg egy gumibot, ha a szülők ellenkeznének.

- Sokkoló...

- Csak így működhet normálisan.

- Látod azt a két gyerekes anyát?

- Jött a volt a férje elé a vasútállomásra, mert az vinné magához a kölyköket hétvégére. Ja, és le kell perkálnia az utánuk járó tartásdíjat.

- Szomorúnak tűnik.

- Persze, mert a faszi nem jött el. Nincs lóvé, ráadásul a kölkök is a nyakán maradtak. Telefonálni nem tud, nincs kimenő hívása. Az állomáson nincs wifi. Elszakadt a külvilágtól. A hétvégének lőttek, mivel így már nem lehet otthon az új bikájával felhőtlenül, nonstop kamatyzolni.

- Lepasszolja az anyjének.

- Egy darabig oda nem mehet, mert még a múltkori tartozását sem adta meg. Hogyan kanalizhatna tiszta lelkiismerettel a far-hátból kreált panel-húslevesből?

Másik vonatonál:

- Kalauz bácsi, mikor indul a csühös? Van még időm sört venni az útra?

- Kábé három-négy perc, és indulunk.

- Átnézték a felsővezetékeket? Engem követ a baj. Ha vonatra ülök, szakadoznak mindenfelé...

- Ezzel nem lesz gond, ugyanis dízel.

- Az sem sokkal jobb! Lehet, a kalapácsos emberek az éj leple alatt kivonták a tankból a gázolajat, aztán meg felöntötték vízzel! Mindegy, bevállalom.

Jobbik énemre ismét rátör az üldözési mánia:

- Add ide a vonatjegyemet! Ha esetleg lemaradsz, elveszel vagy meghalsz, vagy a kalauz lerugdos téged a vonatról, mert megint nem tudsz viselkedni. Nekem muszáj hazajutnom...

Még a másik vonat indulása előtt:

Rohanok sörért. Az állomás csarnokában kurva nagy a szerelem. Természetesen a központi helyen, a mértanilag kikalkulált epicentrumban, hogy mindenki konstatálhassa a superszerelmet, az egyetlen és örök lávcsit.

A lapos hasú csaj a vonatról, célba ért. Tucatfaszijával könnyek közt, felváltva tolják egymás szájába a nyelvüket.

Elhaladok mellettük, megállok egy pillanatra, tátott szájjal megbámulom őket. Átszellemülve kínálgatják egymásnak a bő lére engedett nyelvességet.

A csaj a nem létező mellei alatt lenyiszált pólóban, a donga hasával rám néz, majd a felakadó szemeivel ismét átadja magát a szerelmi élményeknek.

Küzdök a nemrégiben elfogyasztott, felnyomakodni készülő hamburgerrel. Nem vagyok kíváncsi a sorozatban lövöldözött puszikra: „Kicsim (puszi), Milyen cuki. (Puszi) Igen (puszi), tényleg. (Puszi). Még egy puszi. (Puszi). Hányok! (Puszi). Nem baj! (Puszi).”

Megint a vonaton:

- Ide ne! Nyuggerek, naftalin és gyógyszerzag! Ezen az ürgén meg látszik, hogy mélyen titkolt, sorozatgyilkos hajlamai vannak. Oda se, mert ott meg szerelem van! Nem látod, az ajtó alól patakokban ömlik a nyál!

- Elnézést, szabad itt a hely?

- Persze, de csak saját felelősségre. - mutatok Jobbik énemre, aki éppen egymás után, zsinórban tüsszent. -Tébécés. Irakban szolgált, ott szedte össze a kórságot. Most hoztam ki a veteránkórházból. Az orvosos nem tudtak vele mit kezdeni. Hazaküldték, hogy otthon haljon meg.

- Egészségére!

- Kérem, csak ne kezdje el sajnálni! Mélyen megveti a közhelyes érzelmeket, mint például a könyörület, megbocsátás, szerelem...

A volt „iraki harcos” csak nem hagyja abba a tüsszögést. Állítja, csak megfázott, de én tudom, hogy sokkal komolyabb a baj.

A mellénk bekérezkedő nő szemébe nézek, keresem az együttérzést: erről beszélek. Nem sok van neki hátra...

A csaj valamiért nem vesz minket komolyan. Jobbik énem sörrel kínálja a hölgyet.

(Mégis maradt néhány indulat, amit a folytonos vérengzés „odaát” nem ölt ki belőle?)

Nem hagyhatom annyiban:

- Hé, teszed le rögtön! Mit jótékonykodszt? Az utolsó sörünk! Én haljak majd szomjan, amikor már órák óta veszteglünk a nyílt pályán? Szombat van! Az öngyilkosok ma sem pihennek. Imádkozunk, hogy ne a mi vonatunkat pécézzé ki magának az egyik lelkileg instabil, megcsalt, szánalmas idióta!

- Egyébként? Hová utazol?

- Megyek a munkahelyemre. Benézek, minden rendben van-e.

- Nem odavaló alkalmazottak?

- Hasonló a probléma...

- Nem kell nekik elárulni a wifi kódot, és akkor nem tudják egész nap nyomogatni a telefonjukat! Gondolom, kifestett körmű szőke csajok, akik biztonságban érzik magukat a munkahelyükön,

mert dugnak a főnökkel. És már odáig merészkednek, hogy külön sértésnek veszik, ha valaki betéved, és venni szeretne valamit. Elégké flegmán tudnak viselkedni, már rögtön az első pár numera után, amit a rendes, becsületes, családos főnökkel nyomtak le.

- Én vagyok a főnökük.

Nézek a nőre, tudatni szeretném vele, hová szeretnék kilukadni: valakinek dugnia kell a főnökkel.

- Arra célzol, hogy...? Ja, nem! Az én főnököm is nő.

- Milyen egy feminista melóhely... Biztos mindenki leszbikus...

Meghívás:

- Szóval... holnap szusizni mentek, és engem nem hívtok magatokkal?

- Nem leszel itthon, és nem szereted a szusit.

- Azért jól esne...

- Oké! Holnap szusizni megyünk. Jössz velünk?

- Kedves tőled, hogy gondolsz rám. Köszönöm a meghívást, de sajnos holnap megyek dolgozni.
- Hozzunk neked?
- Nem szeretem a szusit!

Rajzolás után:

- Végeztünk. Mehetünk inni a puncihoz a sátras kocsmába!
- ?
- Punci...
- Milyen puncit?
- A kiszolgáló csaj.
- Az nem puncit, te hülye! Cukinak hívják. Ha ezt most a feleségem jelenlétében mondtad volna, kitépné a gerincedet, azután engem meg azzal verne agyon!

Adomány

/elmaradt táncórák/

Meleg van. Védőitalért indulok. Mielőtt fellépnék a bolt első lépcsőjére, megszólít valaki a sarokról:

- Figyu, nincs pár forintod?

- Piára kell? - kérdem a tagot.

- Ja!

- Kannás borra nem adok. Az egyenes út a pokolba. Sör? Jöhet?

A kunyeráló megadóan int:

- Rád bízom. Cigid is lesz mellé?

Három sört vettem: egyet neki, kettőt magamnak. Kérdőn mutatok, miközben nyújtom az italt:

- Munkahelyi baleset?

- Francokat! Egyik lábamról levágták a lábujjaimat felfagyás miatt, még pár éve, télen. Totál ki

voltam ütve, úgy találtak rám a jeges flaszteren fekvve. Be voltam löve...

- Alkesz múlt?

- Drogoztam is, teljes gőzzel! Állandóan csak hemperegtem, vagy beállva, vagy tökrészen. Ritkán voltam józan.

- Mit tettél fel rá?

- Mindent!

- Asszony, ilyesmi?

- Hamar lelépett. Nem volt melóm, nem tudtuk fizetni a hiteltörlesztőt, a rezsit... Végén már kajára sem jutott. Elúszott a kecó is. Nagyjából akkor hagyott el.

Nincs ápolatlan kinézete. Megkínálom bagóval, közben végigmérem, nagyjából milyen út vezet-hette idáig, ami tolókoksiba kényszerítette:

- Az elszánt drogosok mindenre képesek. A csajt miért nem küldted ki strichelni, hogy legyen lövéd zülleni? Ha igazán szeretett volna téged, megteszi érted.

- Eszembe sem jutott...

Nem kell kérdeznem, adja a választ magától:

- Nem tanultam az esetből. Következő alkalommal már mindkét lábam ráment.

- Megérte?
  - Most már mindegy, nem? Itt lakom a közelben, egy szeretetotthon féleségben. A Nővérek nagyon kedvesek, de este kilencre be kell érnem. Kapuzárás előtt mindig kinéznek, hátha megint beájultam a felhajtó előtt.
  - Gyakran jársz erre?
  - Kora reggeltől már a bolt előtt tarhállok.
  - Legközelebb kapsz tőlem valami hasznosat.
  - Hozol nekem lábakat? Mindig szerettem volna steppelni vagy szambázni.
- Ha te úgy, én is így:
- Tanulj meg álmodni! Éjjelente szökellhetsz a vadvirágos réteken.
  - Gyúrsz még egy staubot?
  - Itt a maradék dohányom és a cigipapír. Tudsz sodorni?
  - Muszáj volt megtanulnom.
  - Tudod, kilencre otthon!
  - Ja, szaladok, nehogy megint kicsukjanak.

Halloween

A Nap sugarai idén utoljára ontják a melegséget, hiszen a sztár időjós állítása szerint, brutális lehűlés várható.

A riporter felteszi a kérdést, ahová muszáj volt kilyukadnia a párbeszédnek:

- Ezek szerint, szükség lesz a téli gumikra?

(Nem tudom, hogy egy meteorológus mennyire van képben a Kresz előírásaival, miért kell olyan dolgokkal foglalkoznia, ami egyáltalán nem rá tartozik).

A válasz mi más lehetne:

- Igen! Feltétlenül!

Igazolom, hogyan hat a média az eldeformált gondolkodású, bárgyú fogyasztókra: felhívom egy gumis haveromat, és kamuból megkérdezem tőle, mikor tudna az autómra téli papucsokat felpattintani.

A spanom válasza az, hogy az utóbbi napokban elég rendesen kitömték a naptárát, teljesen kibé-

lelték megrendelésekkel, de, ha nagyon sürgős, engem soron kívül fogad...

Dolgaim végeztél az italdiszkont felé veszem az irányt. Meleg van, közeleg a tél és a fagyhalál. Nem ülök a négy fal közt!

Megérkezvén a célhoz, az árnyékba húzódok, felkeccintem a sörömet, tekerek egy staubot, bá-méskodom. Téli gumikról nem kell gondoskodnom, mivel nem szoktam cserélni. Mindig az van a verdámon.

Vasárnap. A botor népek viselkedése újfent csak kiszámítható. Evidens, hogy délben a legnagyobb a forgalom. Aki csak teheti, ilyenkor mutatja meg a kiglancolt, lecsutakolt verdáját, valamint a benne púposkodó, puccba vágott familiát. (Már csak egy idióta dalocska kéne, amit egyszerre énekelgethethének az autóban...)

Mennek a „zöldbe”! Esetleg egy kis (kényszer) kultúra, ami alól a gyerekek sem lehetnek kivételek, hiszen csak így lesz kerek a család fogalma.

Szépek, egyediek, utánozhatatlanok. Senki sem olyan teljes és cuki, mint ők. Zsinórban haladnak el az autók a bolt melletti úton, némelyik gyorsan,

néhányuk lassabban, alaposan megbámulva min-
dent, főképp engem, a renegátot, kezemben sör-
rel...

Utóbbiak dudálgatnak is az ismerősöknek, hi-
szen, ha nem láthatóak együtt, kirittyntve, tökéle-
tes idillben, akkor az egész felhajításnak nem volt
értelme: kiöltöztetni a gyerekeket, lemosni az au-
tót, előkeresni a megfelelő méretű ételhordókat.

Csak abban az esetben mondható teljesítettnek
a küldetés, ha a helyszínről posztolt fotókat néhá-
nyan lájkolták, kommentelték: „Szépek vagytok!
Gratulálunk! Irigylünk benneteket. Sok boldogsá-
got nektek!”

Sokaknál ez a lényeg, ez a cél, mindegy, hogy a
kívülről szép alma belül rohad. Nincs bajom ez-
zel, mert nekem már nem létezik új a nap alatt.

Tudok a szuper tökéletességről, sokszor látom a
felülmúlhatatlan szerelmet, a legértelmesebb, leg-
bájosabb, legliberálisabban nevelt kölköket.

Bármerre is járok, az elátkozott népek minden-
hol önmagukat ismétlik.

Hosszas, előre kitervelt procedúra – ha úgy tetszik: agymosás –, vezette idáig a társadalmunk csacskább rétegeit, akik képtelenek szabad akaratukból dönteni.

Inkább tartozom a számkivetett farkasok közé, és maradok a kis létszámú falkában, mintsem „mintapolgár” legyek. Ők megvetnek, kinéznek engem, én viszont nem tudom szánni őket.

Nem veszik észre, nem tudatosul bennük, hogy mi zajlik körülöttük, nem fogják fel, hogy a vesztük felé botorkálnak. Vezényszóra, csordába verődve, komótosan haladnak a mentális vágóhíd felé, azzal a téves tudattal, hogy lám, értelmet kapott az életük. És, aki nem áll az alakzatba, képtelen azonosulni a beprogramozott narratívákkal, az kívülálló és haszontalan!

Én is azért lebzselek az italdiszkont árnyékában, mert egy boldogtalan, dologtalan here vagyok, és vasárnap sem akad semmilyen elfoglaltságom, amivel hasznossá tehetném magam? Elárulom az őseimet, mert még majdnem egy hét van a Halottak napjáig, és mégsem vagyok még feketében, a

gyász, a megemlékezés szomorú és fájdalommal teljes színébe öltözve?

„Halloween”, a Mindenszentek, a művészien faragott töklámpások, és a temetőkben készülő családi-szelfik napja.

Aki csak tehet, már régebben kivásárolta bűntudatát egy új síremlék felállításával. Ékes bizonyíték az a tag, aki még a budira is kocsival jár, de lám, eme szent ünnep eljövetelének alkalmából nem röstell gyalogosan közlekedni. Talpig feketében, kezében egy ótvar, még a bolsevik diktatúrában gyártott műanyag kannával.

Lassan, komótosan halad. Nem messze lakik, de minden lépése megfontolt. Többször hátranéz, nem jön-e valaki éppen abból az irányból, akinek meg tudná említeni, hogy kint volt a síroknál, megöntözni a virágokat.

Úgy tűnik, a mutatvány senkit sem érdekel. Nincs egyetlen érdeklődő sem, akivel megoszthatná, mennyibe került az új sírkő.

Az egész felhajtás csak egy napra szól. Mint minden, ez is kommunálisan van megkreálva, szintén egy ütemben női ki magát tömeghisztériává: zsúfoltság a temetőben, kinszenvedés a tömegközlekedésben, torlódás az utakon.

A képmutatás itt is rögzül, hiszen, ha nem így lenne, nem kezdődne meg már pár nappal előtte a zarándokút a temetők felé, a kocsik belsejében, csomagtartójában az „ünnep” jellegzetességének megfelelő virágjaival.

Csak az adott napon esedékes a „halottainkra” való megemlékezés, az ájtatos szipogás: Jaj, istenkém, de rendes ember volt! Mennyire szerettem! Úgy hiányzik.

A látvány mégsem képes felolvasztani a jégcsívet. Nem enged a fagyos szorítás.

Sokan csak azt látják, arról vesznek tudomást, amit látni/láttatni akarnak, és a beidomított, jámbor (ám annál képmutatóbb népek) megpróbálnak mindenben jeleskedni. Ilyenkor kerülnek elő a locsolókannák, gereblyék, különféle kéziszerszámok.

Akikben tényleg gyökeret vert a propaganda, azok még ki is festik magukat, hogy az „ünnep” égisze alatt lerészegedve, bedrogozva tombolhasanak.

Itt tartunk. A félamerikai „filing” (a Bálint-napi Valentin-napon túl) szintén velejárója lett cukorkagyűjtögetés is. Hiszem, hogy valamilyen úton-módon, hamarosan mi is lakmározhatunk a Hálaadási-pulykasültből...

Transzplantáció

Nem bírtam egy helyben ülni, faltól falig járkáltam, egyik cigi a másik után. A „szakértők” állítják, hogy van remény. Pedig én nagyon aggódom. Még alig múlt el nyolc éves... Miért pont Ő, és miért pont most?

Borús a hangulatom, hiába nyugtatgatnak, hogy ne izguljak, minden rendben lesz, megvan a megfelelő donor és az átültetendő szerv is.

Transzplantáció. Máris irtózom ettől a szakkifejezéstől! Ha lezajlik minden (és nem lép fel komplikáció), soha többé nem akarok hallani róla. Nem ezt érdemli, olyan fiatal még... és mindenkinek nagyon hiányzik otthon, és egyként izgulnak érte.

Feszült vagyok, fel tudnék robbanni! Végtelen a várakozás. Nagy sokára nyílik végre az ajtó, kilép a „szakértő”, és együttérzően szorítja meg a kezem:

- Sikerült! Nem jött közbe semmilyen negatívum! Gratulálok!

- Nagyon köszönöm! Nem tudok eléggé hálás lenni!

- Megtettünk minden tőlünk telhetőt. Tökéletesen működik...

(Hogyan beszélhet így egy szeretett családtagnomról ez az érzéketlen tuskó?)

- ...Hatezer lesz a programkapcsoló, és egy négyesért kicserélhetjük a fedelét is!

Be kell látnom, hogy igaza van. Ha legközelebb is költenem kellene rá, inkább kihajítom, és veszek egy új mosógépet.

Első randi

- Dohányzol?
- Baj?
- Nem
- Akkor jó.
- Én is.
- Akkor jó.
- De úgyis mindegy, mert ronda vagyok.
- Nem baj.
- Még jó, hogy sötét lesz.
- Ja.
- Fogat szoktál mosni?
- Soha!
- Okés, én se!
- Fürdeni szoktál?
- Nem nagyon. Csak ha már muszáj
- Te?
- Ha már mások is szóvá teszik a szagomat.
- Szuper. Most fogsz?
- Nem hiszem.
- Én sem.

- Fél éve elromlott a bojlerem nincs meleg víz.
- Nem baj.
- Kezed, milyen?
- Retkes, de szexy.
- Legalább azt mosd meg!
- Nem fogom.
- Akkor kezet se fogunk.
- Nem baj.
- Viszont egy felső fogsor híd, majd kellene.
- Nincs fogad?
- Van pár darab, egészen hátul.
- Fogászaton dolgozom. Van pénzed?
- Nincs.
- Akkor nem lesz.
- Nem baj.
- Majd szívjuk a büdös bagót. Meghívsz egy cigi-
re?
- Nem.
- Miért nem?
- Mert nincsen. Tőled akartam kérni.

Mélyszegénység

/a Troll álcája/

- Ápolt, jó sorban nevelkedő surmók nem retkesek, és nem is túrják az orrukat.

- Az orrtúrásnak mi köze a szegénységhez?

- A csóró gyerekek szoktak fikázni.

- Tévedsz! Láttam már Hummer sofőrt, aki túrta az orrát. Azok a „bányászok”, akik több tízmillió kocsikkal szaladgálnak, mind szegény családból származnának? Ez valami új dolog. Talán a figyelmébe kellene ajánlani a szociológusoknak: a burzsujok ne fikázzanak!

- Nekem nincs bajom az orrtúrással, csak pusztán a szegény családból való sarjakra tudok asszociálni, ha ez a tevékenység kerül szóba. Mondjuk, én nem csináltam, pedig tényleg mélyszegénységben éltem. Pontosabban csak én, mert a mostoháimnak megvolt mindenük, csak... nekem nem akartak adni belőle. Éheztem ugyan, de soha nem fordult meg a fejemben, hogy „bányásszak”.

- Szerintem ne feszegessük tovább a témát, mert kicsit kezd forogni a gyomrom... Mostohák?

- Mostohák. Így hozta az élet.

- Sajnálom

- Ebéd helyett verés, vacsorára szitkok... és némi ütleget. Átlagosnak, megszokottnak volt mondható.

- Ez nagyon szomorú.

- A sarokban állva éreztem magam a legjobban. Kicsit zavart, hogy ők meg közben az asztalnál tömték magukba az ételt, tőlem pedig nem kérdezték meg, éhes vagyok-e. Az ovis menzán viszont minden szakácsnéni a spanom volt. Ehettem, amennyi belém fért!

- Milyen érdekes véletlen: én is egy menzán dogozom.

- Neked is van kedvenced, akit állandóan reptáztatsz?

- Igen, van, és nem is egy. Csak annyit esznek, amit itt, az iskolában.

- Szomorú. Mi lesz velük a téli szünetben? Biztos jó éhesek lesznek iskolakezdésre.

- Van ebéd nekik, el lehet vinni ételhordóban.

- Nekem is jutna? Tudod, a mostoháim miatt.

- Ha marad, nagyon szívesen!

- Azért van néhány kellemes emlékem. Egyszer, egyik születésnapomon voltam búcsúban! Mielőtt elindultunk, a mostoháim a lelkemre kötötték, hogy lehetőleg tisztes távolból kövessem őket. Kiértünk, mentek sült kolbászt enni és sört inni, utána meg a céllövöldébe. Én meg mehettem kéregetni és csikket szedni, hogy ők elszívhaszanak egy finom cigarettát. Cserébe a mostohámtól kaptam vásárfiát: lőtt nekem egy kétpálcás aranyláncot.

- Áldatlan gyermekkor.

- Nem kell véletlenül egy állami gondozott? Ha a megtartott születésnapjaimat veszem alapul, akkor most sacra úgy 11 éves lehetek. Fogsz majd szeretni?

- Nem szerettek a mostoháid?

- Sosem kaptam tőlük simogatást, pusztit. Mindig arra hivatkoztak, hogy bolhás vagyok. Pedig ők akarták, hogy a kutyaházban lakjak, miután a szerencsétlen házőrző kimúlt. Ha kiáltoztam, amikor éppen jött a postás a családival, akkor a mostohák dobtak nekem néhány jutalomfalatot. Utána meg elmentek a kocsmába.

- Ittak?

- Elég rendesen. Elvértve azért nekem is jutott sör. A tejesüvegre ráhúzták a cuclit, és mire az aljára értem, már tentikéltem is. Előtte még egy-két büfi. Emlékszem, a szomszéd kutya mindig felugattak olyankor.

- Jesszusom! Tényleg ilyen sanyarú volt az életed?

- Bizony! Kölyökkoromtól dolgoztattak, és koldulnom is kellett, de a pénzből semmit nem tarthattam meg. Télbe, hóba, sárba... mezítláb, két számmal nagyobb tornacipőben. Nem volt gyerekszobám. Az ólban, a tyúkok között kellett aludnom. Előbb tanultam meg kotkodálni, mint beszélni. Volt, hogy én keltettem ki a tojásokat. Csak ültem a fészekben, és bánatosan néztem, ahogy más gyerekek játszanak. Szabadnapjaim nagy részét kukoricán térdelve töltöttem. A büntetésem lejárta után megkértem a mostohámat, hogy pattogtassa ki nekem az esti mese mellé. Mehettem vissza a sarokba, egy újabb menetre.

- Ez igaz?

- Ez még semmi! A mostoháim levágták a tornacipőm orrát, ha már végképp nem fért bele a lábam. Kényelmes volt, meg minden, de a térdig

érő hóban egy picit fázott benne. Mire hazaértem, úgy átfagyott a talpam, hogy a mostoháim azon hűtötték le a sört és a pálinkát.

- Hihetetlen!

- Pedig igaz! Még nem voltam a tengernél sem. Nyaranta könyörögtem a mostoháimnak, hogy vigyenek magukkal. Hiába. A kacsúsztatóban kellett pancsolnom a libákkal és a malacokkal.

- Nem is értem. Milyen mostohák? A képeden egy felnőtt, jól szituált férfi látható.

- Az még a papneveldeben készült. Előtte megmosdattak, beszórtak bolhaporral, megnyírtak, megborotváltak.

- Na, mindegy. Sajnálom, ha tényleg ekkora a mélyszegénység.

- Csóró környéken élünk. Mostoháim elveszik a fizetésem az utolsó forintig. A munkahelyre is stoppal járok, mert nem adnak lét útiköltségre. Jóval korábban kelek, ha nem vesz fel senki, gyalog is be kell érnem időre. Ha kirúgnak, megint mehetek főállásban koldulni, hogy a mostoháimnak ne kelljen nélkülözniük.

- Tényleg szívszorító. Sebj, közeleg a karácsony. Próbálj meg örülni!

- Ünnepek... Elég korán elmondták nekem, hogy a Mikulás nem létezik. Nem vártam, nem is jött. Ha visszamehetnék múltba, nem hinném el, amit akkor a mostoháim szajkóztak. Manapság is izgatottan várhatnám a csodát, telve gyermeki ábrándokkal és reményekkel.

- És a karácsony?

- Karácsony? Nekünk régen sem tellett rá. Azt kötöztünk a fenyőfára, amit csak tudtunk: lukaszoknik, kifizetetlen sárga csekkek, banki felszólítások. Ezért is kellett gyakran a piacokra járnom. Mostoháim sokszor kiküldtek cigánykerekeezni, kézenállni, meg effajta mutatványok. A nézelődők dobtak nekem aprót. Egész jól ment a bolt, mostoháim mindig elszedték a bevételt. Rá akartak venni a medvetáncoltatásra is, de félek a vadállatoktól. Lett egy közös számom egy lúddal. Szezonális attrakció volt, mert ősszel mindig elrepült szabadságra, a messzi Déltre.

- Ó, te szegény. Nehéz gyerekkorod lehetett.

- Talált pulya vagyok. Ha tényleg a gólya hozott, akkor eléggé felelőtlenül végezte a munkáját. Napfényes tengerpart helyett itt hagyott el... Menekültni szeretnék.

- Hová?

- Többször is próbáltam lepattanni a mostoháimtól. Villanybojlerből építettem egy úrhajót. Már éppen a kilövéshez készülődtem (elindult a visszaszámlálás, hajtóművek teljes fokozaton), amikor a mostohám a fülemnél fogva berángatott lencsét válogatni. Mire végeztem, az úrhajómat elvitték a MÉH-telepre. Azóta sem jutottam fel a Holdra, de vigasztal a tudat, hogy még senki nem előzött meg. Szerettem volna körbepötyölni az anyabolygónkat. Ez az álmom is szertefoszlott.

- Elég drága dolog utazgatni a Föld körül.

- Maximum csak felette, hiszen a Föld lapos, mint a „bélás”, amit a pályaudvaron szoktam kéregetni, hogy a tengerpartra emigrálhassak.

- Milyen szerencse, hogy az internet díját nem veszik el tőled.

- A szomszédunk wifijét használom. Részegen elárulta nekem a jelszót: „Szeretlek, Margit!”

- Végre, leesett a tantusz! Szívatod itt a naiv népet. Trollkodsز, közben meg nevelsz rajtunk, aztán megírod a könyveidben. Te szegény! Ha küldök egy ingyen tollat, dedikálod majd nekem?

Hiánypótlás

- Foglaljon helyet! Mi a panasza?
- Drágult a sör az italdiszkontban.
- Vásároljon máshonnan! Ez egy rendelő... gondolom, nem azért keresett fel, hogy ezt elsírja.
- Igaz. Tulajdonképpen a derekammal is gond van. Meggörnyedtem, és valamilyen titokzatos oknál fogva, nem vagyok képes teljesen kiegyenesedni. Megrekedtem az evolúcióban. Tudja, valahol ott, középtájon, amikor az ősemberek még csak a két végleg közt voltak.
- Próbálta pihentetni?
- Persze, árokásással és egyéb kubikus munkákkal, ami valljuk be, eléggé távol áll tőlem.
- És? Bevált?
- Mondhatni. Megtaláltam benne a tanulságot: legközelebb felfogadok egy „szakembert”.
- Miért aposztrofálja?

- Ahogyan én nevezem őket, valószínűleg megsértődne, és rasszistának tartana.

- Biztos becsípődött egy ideg, mert túlságosan megterhelte. Feküdjön pár napig.

- Kicsit fáj a derekam, és máris szobafogságra ítélné? Magányba taszítana, elzárna külvilágtól, a dolgok folyásától? Nem kell szépítenie a dolgot! Rákerestem a tüneteimre az interneten. A legdurvább és legritkább betegségbe futottam bele. Miért is ne, rittig, hogy az én nyavalyámra nem létezik még gyógyszer! Kérem, legyen őszinte! Mondja el bátran! Most vág belém a felismerés... nem ittam még elég sört az életem folyamán, nem utazgattam olyan sokat, amennyit lehetett volna... mindig szerettem volna történeteket írni, könyveket...

- Nézze, kedves...

- Ne, kérem, ne! Ne szólítson a nevemen, ne tegyük közelebbé a kontaktust! Maradjunk az orvos-beteg viszonylatnál.

- Ahogyan óhajtja, kedves páciens! Ha nem ismerném magát és a történeteit, akkor valószínűleg más nexusban közölném önnel, hogy ez egy fogá-

szati rendelő, és a derékproblémáival keresse fel a háziorvosát.

- Köszönöm, hogy ilyen megértő!

- Szívesen! Tehát, mi a valódi probléma, ami-
ben én is érintett lennék? Lehetőleg ne a sör árak
folyamatos emelkedésén moralizáljunk, hanem
szorítkozzunk a lényegre, rendben?

- Elhagytam a kedvenc műfogam. Sokáig vol-
tunk összenőve, ketten együtt, rengeteg kalandban
vettünk részt. Hiányzik... Tegnap délután, az ital-
diszkontnál még megvolt.

- Hajtsa hátra a fejét, és nyisson nagyra! Igen,
már látom. Lenyomatot veszünk, és pár nap múl-
va kész is lesz.

- Ha kérhetném, kettőt legyen szíves! Tartalék-
ba is maradjon egy. Pillanatragasztóm mindig van
otthon.

- Ragasztó?

- Igen, a legmárkásabbat vettem. Ja, és kérnék
zsibbasztó szurit!

- Foglenyomat vételhez?

- Igaz lehet a teória, hogy a műfogakba GPS
nyomkövetőt rejtenek?

- Persze, a Taj-számával egyetemben. Így könnyebb lesz azonosítani a világégés után, az új kor küszöbén. Öblíthet, Ősapa...

- Pfuj, de rossz íze van ennek a gyurmának!

- Pedig enyhén mentolos. Rendeljünk gyümölcsös ízűt, vagy legyen inkább Kőbányai? Világos?

- Világos!

- Értesítem, amint elkészült a kedvenc fogának a klónozott mása. Ígérem, előtte ultrahangos vizsgálatnak vetem alá, tényleg nincs-e benne valamilyen titkos kütyü!

- Azt megköszönném! Idáig is követett egy alak. Most meg egy újság mögé rejtőzött a váróban. Borogatást is tett az arcára, mintha fájna a foga.

- Igen, ez valóban furá... Őt hívom be következőnek, és feltartom, hogy maga biztonságban hagyhassa el a fogászatot.

- Viccel velem, ugye? Nem vesz komolyan...

- Ha viccelnék, azt mondanám, hogy holnaptól megint ötven forint lesz a sörnek litere. Viszlát, művész úr!

Utánpótlás

/szembesítés/

- Nos, megfelel?
- Igen. Csak kissé száraznak érzem a hajam.
- A foga! Tetszik? Kérem vissza a tükröt!
- Impozáns. De...
- Nézze, tudom, milyen közel állt önhöz az előző, de most már el kellene engednie. Itt az utódja. Lassanként megszokják, megszeretik egymást. Ragaszthatjuk?
- Altatással lesz?
- Hogyne! Miként szeretné? Kloroformmal meglepetésszerűen, netán olvassak mesét magának, amíg édesdeden el nem bágyad? Hozassak pár doboz sört az italdiszkontból? Nyisson nagyra! Harapjon rá, szorítsa össze! Nagyszerű! Köszönöm! Most egy rövidke ideig így marad, amíg köt a cement!
- (...)

- Ha már itt tartunk... Szívesen felolvasnék magának ebből a könyvből. Középtájon van egy megkapó történet egy jámbor, naiv, ártatlan báránykáról, akit a fogorvosa olyannyira meggyötört, hogy a szegény főhőst egy egész napos alkoholtúrába taszította, másnap pedig egy nagyon súlyos érzelmi lavina zúdult rá egy távoli festékboltban. Elfogyott a bor, a hígító... Mekkora sorscsapás! Katasztrófa! Mindenről az a kegyetlen fogász és a még szadistább asszisztense tehet. Szívbemarkoló történet. Ismerős, ugye? Miért forgatja a szemeit! Ne féljen, nem bántjuk magát, nem veszünk revansot. Azért megjegyezném, szövögettünk kisebb összeesküvéseket némi retorzió gyanánt. Eljátszadoztunk a gondolattal, amikor is elkábítjuk magát, levonszoljuk az alagsorba, összevarrjuk az ajkait, a szemhéjait. Oké, nem vagyunk agysebészek, mindazonáltal szívesen belekukkantanánk a kobakjába. Mondja csak, mi zajlik a kis fejecskéjében, amikor védtelen fogorvosokat hibáztat- és hoz fel mentségként, csak hogy önmaga az áldozat szerepében tetszelegessen? Legközelebb mit talál ki? Fogpótlás közben magában felejtettünk egy szikét? Jócskán benne vagyok már a korban,

régóta praktizálok, de a maga üldözési mániája egyáltalán nem hétköznapi. Idegenek, ufós have-
rok. Sok-sok sületlenség... Hányadik sör után
szoktak előtörni a kényszerképzetei? Nyolc? Most
nyolc vagy kilenc? Mit remeg? Nem bénítjuk le.
Az az injekció nem magának lesz! A következő
páciensé. Neki fogat húzunk, maga most megúsz-
ta ennyivel... Mutassa csak! Végeztünk. A kézmo-
só feletti tükörben megnézheti.

- Ártatlan vagyok. Hangok diktálnak a fejem-
ben.

- Nem meglepő. Sokáig bíbelődik még a hajá-
val? Itt a tartalék foga! Viszlát! És azt a francos
nyalókát most sem kapja meg! Kérem a követke-
zőt!

Menthetetlen

/Kívülállók/

Írásaim kapcsán sokszor támadnak. Szóvá teszik, hogy bizonyos kasztokat, valamint annak szereplőit, eléggé fikázó szavakkal illetjük, lenéző (degradáló) titulussal címkézzük fel: panelproli, humándroid, zombi, zabi, publi...

Jobbik énemmel egyetértésben hozom az új alkotásaimat, hiszen minden vele való találkozás és együtt lógás képes engem inspirálni.

Velünk van a baj? Mit teszünk rosszul? Látjuk a mögöttes tartalmakat? Kimondjuk, hogy a lebutuló idióták - az agyi kapacitásukat figyelembe véve - már nem teljes értékű állampolgárok? Hogy az agysorvadás gyógyíthatatlan, ráadásul fertőző, de csak azon környezetben, amit mi tisztos távollból mustrálunk?

Sok dolgot átlépünk, többek közt az agyhalottak efféle megnyilvánulásait is. Rendelkezőnk védőoltással: nevetlenek vagyunk!

Kibeszélni, átbeszélni? Mi különbség? Egymás majmolása a virtuális világban törvénybe lett iktatva: Posztold a kölködet, már akkor is, amikor éppen csak fel vagy csinálva! Mindaddig, amíg pocaklakó mini manó erre a szánalmas világra nem bújik! Utána is osztogasd a róla készült képeket, lehetőleg kutyával, macskával megspékelve, hogy a retyerutyád láthassa/lájkolhassa, milyen kurvára liberális módban neveled! (Apára nem minden esetben van szükség.) Erős nő vagy, meg tudod csinálni!

Mi is boldogan integessünk nekik? Ha érezzük az onnan áradó bűzt, fogjuk be az orrunkat? Azok nem is mi lennénk. Egy ragadós, másztos bárkát nem illik megtorpedózni a szutyok feletti álmovilág végtelen vizein?

Márpedig az a surmó nem olyan mutatós darab, mint amennyire sztárolják. Legyünk egy kicsit elfogadóbbak, realisztikusabbak. Lássuk be, nem

lehet mindenki szép. Ez nem sikerült olyan jól, sőt, egyenesen ronda.

Az ellenreakció máris megtorlásért és bosszúért kiált. Megerőszakoltuk az idillien nyálas családi látképet! Hát van nekünk szívünk?

Nekünk? Van! Neked nincs önkritikád. Olyan közegbe csöppentünk... Nem is! Inkább így fogalmaznék: annyira ellepett mindent a trutymó, hogy csak nagyon kicsi az a terület, ahová még nem gyűrűzött be a futurisztikus fekália.

Mit tehetnénk? Amit szoktunk: cigire gyújtunk, felkeccintünk egy sört, és megrázzuk a giccses- vicces hógömböt. A bele préselt húgyagyú bagázs úgysem tudja, hogy szemmel tartjuk őket.

A gigászi kapuk csukódnak. A humándroidok lehajtott fejjel, fülhallgatókkal felszerelve bandukolnak a számukra kiépített, és a részükre kijelölt szegleteikbe.

Egy foszladozó világ végőrái közelednének? Némán, megadóan haladnak egymás után. Nem muszáj tájékozódniuk, hiszen a biztos és biztonságos bejutás adva van. Hatalmas transzparenszek

hívják fel a figyelmet - akik még nem tudnák -, hogy a mobiltelefonok használata kötelező!

Hamis próféták, hazug és képmutató, semmitmondó szónokok vették kezükbe a kontrollt. Hitvány celebek, faragatlan, önjelölt életmód tanácsadók, értéktelen rádiós műsorvezetők, bukott, langyos, gagyi „sztárok”, kiégett, lelakott, drogospornós ócska nők - és azok fennkölt bölcseletei - adják „követőiknek” az inspirációt a napi munkavégzéshez a gyárakban, a futószalagok mellett.

A tömött sorokban özönlő humándroidok agya megfelelően át lett programozva, így már követik az elvárásokat: vezényszavakat teljesítenek, és csak egyetérteni tudnak. Nem rizikózzák meg, hogy esetleg a fajtársai kiátkozzák maguk közül.

Az új világban semmire nincs szükség. A „csodák” manapság már nem három napig tartanak. Adott időpontban vannak csak érvényben, és jó, ha egyáltalán az esti órákig képes megállni a helyüket.

Minden, ami ezelőtt még értéknek számított, mára feledésbe merült. Másfajta korrallal kell most lépést tartani, melyben olyan vezetők irányítanak,

kiknek szavai hangzatosak, de csak üres, tartalmatlan, értelmetlen halandzsa.

Nekünk nem kell bemennünk, közelből nézhetjük a kígyózó sorokat.

Régóta tudom, hogy a „változás” elkerülhetetlen. Mindenfelé hagytam titkos jeleket, kódolt üzeneteket. Akik tudják, mit- és miért kellett keresniük, azok már itt vannak. De a lehetőség még adott: dönthetnek.

Néhány éve (amikor az egész kezdődött) csak nagyon kevesen voltunk. Amiket láttunk-hallottunk, mindig, minden esetben a saját javunkra fordítottuk.

Akik észrevették, és megfelelően értelmezték az üzeneteinket (és, ha tehették) csatlakoztak hozzánk.

Útjaink során akadtak olyanok is, akiket nekünk kellett megmentenünk. Megkocogtattuk a láncsait, megráztuk a láncát.

Felnézett, és azt mondta:

- Az a rossz oldal. Ti vagytok bezárva.

Mindenkit egyformán be- és elfogadtunk. Még a menthetetleneknek is biztosítottunk átmeneti menedéket. Nem kérdeztünk tőlük semmit, nem szabtuk feltételeket, annyit mondtak el magukról, amennyit a tudunkra szerettek volna adni. Többit úgys kiolvastuk a sorok közül...

Nem tettünk kivételt senkivel. Sokaknak felnyitottuk a szemét, segítettünk nekik megerősödni, elláttuk őket útravalóval.

Sosem vártunk hálát, mégis voltak, akik köszönés nélkül távoztak, és ma már a nevükre sem emlékeznek...

Az evolúciót átformálják. Ott, abban a korlátok nélküli szabad világban csak a képzelet szabhat határokat. Akik nem érték el a megfelelő szintet, nem rendelkeznek az elvárásoknak megfelelő idillel, azokon nem fogott eléggé a virtuális bájjal, és nem léphetnek be, nincsen helyük az új paradicsomban.

Pedig abban a szép új rendben mindenki értékes és sérthetetlen!

Csúnya, szép, dagadt, sovány, ronda? Aki mélyen hívő, azokba beprogramozták a legfejlettebb

önhipnózist: Senki nem tehet semmiről, mindenki áldozat! Ismételd, sokat mutogasd, és akkor igaz lesz!

Aki lenn volt, felfelé vágyik. Utánozni, megfelelni, elismertséget szerezni. A sorok hátuljából bárki felhívhatja magára a figyelmet, elég, ha csak egy picit mond nagyobb, mint az előtte szóló.

A kulcsszó minden esetben: boldogság, és annak megcsócsált, rengetegszer felbőfögött szinonimái.

Ezt a nehéz keresztet segítenek elviselni - virtuálisan levenni a vállukról - a sok-sok, média által kitenyésztett- és kiképzett terapeuta. Ők lettek annak a káprázatos világnak az Istenei, legbölcsebb vezetői. Az agymosottak vakon, tömegével követik őket.

A virtuális védőburok mégsem vastagabb, mint a tojáshéj. Óvni, vigyázni kell, hiszen nem kis munka árán állt össze. Némelyik oly gyenge tartású, hogy a legkisebb koppintásra megrepedne, és azonnal kiáradnának belőle a rég eltitkolt visszásságok...

A való világban az újkori boszorkányüldözés még javában tart. A tisztánlátók (a Trollok), mára egy teljesen új megvilágításba kerültek: Kívülállók lettek.

Nevük hallatán, pláne feltűnésük alkalmával, egyként szeppenek meg az elsorvasztott agyú, mímelt kéjmámorban vegetáló zombik.

Neveletlenségemnek köszönhetően, nekem nincs „boldog és kiegyensúlyozott” életem, ezáltal nem juthatok a virtuális világ belépőjegyéhez.

Kis szigeten élek, mégis megvan mindenem. Biztonságos távolból nézhetem a süllyedő földrészeket, velük együtt a sok-sok virtuális állampolgárt. A vízben kapálózván, utoljára még kiemelik mobiljaikat a habok fölé, és gyorsan „koppintanak” egy helymeghatározást: Itt és itt, - bánt tudja -, kinek a társaságában.

Régebben még úgy gondoltam, tehetek valamit a zombikért. Adhatok nekik ellenszert, azáltal feléledhetnek, észhez térhetnek. Mára azonban megvilágosodtam velük kapcsolatban: minden hiába!

Mit tehetek? A leghumánusabb keretek közt taposom őket a szmöttyibe, de előtte még alaposan lealázom mindegyiket.

És nincs kivétel! Nem kell finomkodnom, hiszen bármit mondhatok, ugyanis a humándroidok nem értik az emberi kommunikációt.

Ez a világ tényleg megérett a pusztulásra. Annyit tennék még hozzá: Ha hülye vagy, már szép se legyél! Úgyszinc értelme!

Fél adag

A hétvégi családlátogatók csak konkrét és előre egyeztetett tervek alapján vágnak neki az országutaknak. Számításba veszik a ráfordított költségeket, latolgatják a lehetséges javak beáramlását.

Ha nem látják benne a megfelelő mértékű hasznót, nem indulnak útnak, helyettük csak a száználmas kifogások érkeznek...

Nem vagyok panelproli. Ebédmeghívást nem illik visszautasítani. Nekem nem számít a távolság, sem a ráfordított idő, nem lehet kifogás a pénz, vagy annak szűke.

Tiszta lélekkel, büntudat és ételhordó nélkül tettem eleget a szívélyes invitálásnak. Harangzúgásra érkeztem. Pont jókor, mert a söröm már ki volt kérve...

Az állampolgárok több csoportba oszthatók:

- 1.) Akik éhesen bámulnak az étterem irányába.
- 2.) Akik éhesek, és ténylegesen be is fordulnak a parkolóba, de az árak felmérése után egyből távoznak, és inkább meglátogatják a közeli rokonokat.
- 3.) Akik éhesen, csoportosan, műanyag dobozokkal érkeznek.

És... vagyunk mi. Nekünk már tényleg nem sok új létezik a nap alatt, nem könnyű feladat minket elkápráztatni.

Amikor együtt lógunk, a környezetünk koppgázon gyorsul fel. Zajlanak az események, mi pedig kiszűrjük, és legott, helyben elemezzük, értékeljük bizonyos cselekmények mozzanatait.

Dél van, ebédidő. Jobbik énemmel az étterem parkolójában ácsorgunk, kezünkben sör. Kerüljük a felhajtást. Egy megbízottunknak adtuk le a rendelést, aki majd továbbítja kíváncsainkat az illetékesek felé.

A jámbor, jóra való népek viselkedése egyöntetű. Mindenfelől érkeznek a lízingelt autók. Némelyik publi még az anyósát is bevállalta.

Ki ilyen, ki olyan. Kopasz, tagbaszakadt herceg (negyvenhetes lábakkal), az aranyszínűre fűjt csodaverdájával mentette ki a hátrányos helyzetű leányzót a tanyavilág legmélyéről, ahová csak ritkán téved a Nap fénye, és nem gyűrűzik be kellőképpen az értelem, sem az intelligencia.

A lány lapos és nyurga, szűkös agytérfogatát nem bírja leplezni a jócskán feltupírozott, megtévesztésre szánt külsín.

Aratás közben lephette meg a csoda, illetve a nagy Ő. Traktor, kombájn, húsz éves és felújított romhalmaz? Mit számít? Színpadi kelléknek tökéletesen megfelel ebben a szerelmi történetben.

A verda nem nagy szám, ottani viszonylatokban azonban felér egy tökből varázsolt hintóval. Jött a királyfi, kezdődhet a bál!

Egyetemi tanulmányaira gyűjtögető periódusának egy újabb szakaszához ért. Haja lefésülve, orcája kiglettelve, frissen mázolva, lábai a fültővéig érnek. Magassarkúban csámpázva, tipegve követi jötevőjét, a hombárfejű amorózót.

A buflák lezárja a járgányt, közben a rányi nem tud meglenni a való világban. Egy pillanatra sem mozdul mellőle. Csimpaszkodik rá, máris kö-

nyörgőn nyújtja hosszú karmú pracliját álmai pasija felé: Kicsim, fogd meg a kacsóm! Az étterembe vonulásunknak is tökéletesnek kell lennie! ...Itt bámul ez a két tag, kezükben sörrel, akik szerint biztos ugyanolyan lány vagyok, mint a többi! Igyekezz már, szívecském! Szeretnék végre hozzád bújni, kéz a kézben, andalogva beoldalazni az étkezdébe! Hagyd a mobilt, én már megosztottam, hogy ebédelni jöttünk!

Bízást állíthatom: nem a csaj tehet róla, hogy eddig nem fedezték fel a különleges képességeit, isteni adományait.

Most, íme, már van, aki őt a pártfogásába vette, maga mellé emelte, és kellőképpen kompenzálja a lányka módfelett hálás és odaadó törekvéseit:

- Nesze, egy tányér leves!

Csörög a mobilom. Bentről tudakolják, hogy a birka pörkölt mellé kérünk-e köretet.

- Természetesen! Fejenként két sört, ugyanannyi kenyeret, és semmi mást.

Ideje asztalhoz ülni. Eloltjuk a csikkeket, kidobjuk a behorpasztott sörösdobozokat.

A sor vége a bejáratí ajtón kívűl. Rá sem teszem a kezem a kilincsre, valamelyik „pedáns”, a pohos hasát féltő állampolgár máris tájékoztat, hogy a becses személye után következik a sor vége.

Mit nem mondasz. Helyes! Így legalább tudni fogod, mikor kerűlsz sorra, nekem pedig nem muszáj magyarázkodnom.

A sorban állás komoly dolog. Hátra sem nézűnk, belűlről rácsukjuk az ajtót.

A jámbor népek csak nagyon kevés környezeti behatást képesek megfelelően értelmezni. Ha tízből kilenc egyformán viselkedik, a tízedik már renitensnek számít.

Meg sem fordul több lehetőség a beidomított, dogmákkal telt agyukban, hogy létezhetnek olyan opciók is az étkeztetésben, amikor nem az egész klán nyomakodik az ételmegrendelő nyílás felé.

Fura, nem? Az éhezők viadala! Egyenes adásban! Némelyek annyira elszántan tartják az „állásaikat”, hogy külön rájuk kell szólni, hogy hagyjanak egy kis átjárót.

Ez kell nektek? Miközben áttörűnk a masszív sorfalon, Jobbik énemmel említést teszűnk a hol-

napi, éttermi akciókra, amikor is a far-hátból készült csibefasírt tökfőzelékkel, fél áron lesz kapható, de csakis elvitelre!

Némi közelharc után, végre az asztalunkhoz érünk, az ételek és az italok már tálalva vannak.

Szép a terasz, tetszik a kilátás. A parkolóban - a nem a saját hibájából túlsúlyos karatebajnok -, lélegzet visszatartva, háttal masszírozza be magát a nem a testalkatához megtervezett autó anyósülésére.

Jó étvágyat! Nekünk egyből a gépzsír ugrik be, azonnali segítség és egyfajta támogatás gyanánt.

Nyílik a kesztyűtartó, előkerül egy tábla csoki. Átkos betegség, és a (...) molett nő szimpátiája az eddig elzárt, hangosan könyörgő édesség irányába.

Ha azon a szerencsétlen verdán lenne merülési vonal, mint a szállítóhajókon...

Ez nem Pest, nem is a környéke. Errefelé a húslevest nem far-hátból kreálják. A bika (neveltéséhez méltón) hangosan szürcsölve szippantja magába a vidéki ízekben gazdag flamót.

Bamba tekintetű barátnője ábrándos, szerelemmel megtelt szempárjaival, örömmel átítatva figyeli élete párja étkezési szokásait. Jobbjában a kányól/kanál (nem úgy, mint odahaza, a kis tanyán, itt nem fából van, és nem minden étel fellátolásához használatos), baljában a világutazáshoz szükséges varázstelefon.

Hálás lehet az étteremnek, hiszen ' ingyé van a net, közhírré lehet tenni, éppen ki mit tol magába étek gyanánt, majd affektálva nyávogni kezd, hogy a részére kiporciózott adag meghaladja a képességeit.

De élete szerelme még csak fel sem néz, silózik tovább...

Mögöttük lévő asztalnál egy beteg lány tesped. A bébi elefánt nincs még húsz, de már jóval mázsa fölött van. Két széket kell összetolni, hogy a hátsó fertálya ne folyjon le oldalra, ne áradjon szét az étterem padlóján.

Nem tehet róla. Genetikai eredetű a problémája: bélpoklos. A kazalba felhalmozott rántott hússok, a nagy boglya sült krumpli, pillanatok alatt

tűntek el a tányérjáról, és már a mellette ülőket tarhálja.

Nem volt elég! Ennie kell! Mindenkiébe belezabál. Gigászi méretű tokájában pillanatok alatt, különösebb rágás és nyelés nélkül jutnak tovább az emésztőszervei felé a betegségének visszafojtásához szükséges tápanyagok.

Körbehordozza tekintetét a szomszédos asztalokon, hol lelhetne még kedvére való falatokat. Újabb lépés az egészsége megőrzésének érdekében: nagyokat kortyol a két literes kólából.

Megnyugtató érzés volt azt látni, hogy legalább a lötyt cukormentes.

Jobbik énemmel összehúzzuk magunkat, próbálunk észrevétlenek maradni, de a legnagyobb szerencsénkre, a mamut ma nem kívánja a birka pörköltet.

Csak nagyon kevesek képesek méltósággal, emelt fővel otthagyni az asztalukat. Vagy fogpiszkálót forgatnak a még zsíros szájukban, vagy pedig a nejlonszatyrukban éktelenkedő, maradékokkal megrakott ételhordó az árulkodó jel.

Eme témát érdemes újra- és újra szóba hozni, illetve beszélni róla, mindaddig, amíg már nem okoz bennünk viszolygást:

- Etetés van. A muzsikok meglepik a vályúkat. Fél adag, elvitelre.

- Fél adag... a fél adagnak mi értelme van?

- A fele most, a másik meg holnapra, a gyárba, amikor megszólal az ebédre hívó/utasító dуда. Azt hiszik, így spórolhatnak.

- Min?

- A csomagoláson mindenképp. Ha elvitelre veszik a kaját, száznegyven forint a szállító alkalmazosság, az ára pedig megfelel negyed kiló pesti karfiolnak.

- Fél adagot a gyerekek esznek.

- Meg a panelprolik, és a sóherek. Látod, kaja után beszállnak az autóba, kiszáradással küzdve kortyolják a hátsó ülésről az ásványvizet. Spóroltak. Tudod, mint a temetés elvitelre. A halotti tor után, amit nem eszel meg - és, ha van hozzá képed -, hazaviheted.

- Láttam már ilyen hullarablást. Ha megírnám a véleményem, páran megint nyüszögnének... Drága kocsí, retkes körmök, szép öltöny, az asszony-

nak megcsinálva a haja, olcsó pacsuli, gombnyomásra nyíló csomagtartó, a benne várakozó ételhordók. Egyszer, az egyik idegen országban (nem a közhelyes „Horvátban”, sem „Görögben”, és még csak nem is „Olaszban”), én is majdnem hagytam magam befolyásolni. Nem ismertem az ottani kulináris szokásokat. Megrendeltem egy egész sült csülköt. Kifogott rajtam. Fizettem, a pincér leszedte az asztalt, kisvártatva visszajött egy dobozzal. Közölte velem, hogy benne van, amit meghagytam. Karácsony közeledtével lökhetném a kamut, hogy persze, elhoztam, és addig köröztem a város utcáin, amíg nem találtam egy hajléktalant, akinek könnyes keretek közt átadhattam volna némi készpénz és pár jó szó kíséretében. Nem igaz! Szimplán csak szóltam a kajásfiúnak, hogy nem tartok rá igényt, cipelni meg pláne nem fogom. Inkább hozzon még egy sört... Közben szomorúan konstatáltam a tényt az ételdoboz kapcsán, hogy valószínűleg már többen is látogattak ide a kis hazánkból...

Csordaszellem

Jobbik énemmel van egy közös teóriánk, miszerint az alternatív világban összeverődött kommunák- és az azon belül tobzódó humándroidok viselkedését kizárólag a „csordaszellem” határozza meg.

És, mint az állatvilágban, a gyengébb példányoknak kívülre kerülniük veszélyes. Ha a sérülékenyebbek és védtelenebbek nem rendelkeznek a megfelelő szintű életben maradási ösztönnel?

Könnyen kiszolgáltatottá válhatnak, és egy szempillantás alatt a Kívülállók prédája lesz.

Akiknek volt „normális” gyermekkoruk, vélhetőleg azok is szívesen bújtak az akkor aktuális superhősök, akár indiánok, világutazók, netán hírhedt kalózok bőrébe, vagy szerettek bármilyen vezér szerepében tetszelegve parancsokat osztogatni. Érezték a homok ízét, hallották a kardként

szolgáló botok összekoppanását, gyógyígtatták a „játszásiban” szerzett sebeiket.

Abban a korban játszani teljesen más volt. Az évek óta begyűrűzött alternatív életmód alapjaiban vette el a lehetőséget azon gyermekektől, akik előbb tudták meg, mi a gigabyte, mi a Facebook, mint azt, hogy hogyan kell bukfencezni.

A mai, telefonokon élhető szubkulturális dimenziókban is nagyon sok a virtuális játszótér - ha úgy tetszik: homokozó -, ahol nagyban folynak a képzeletbeli tevékenységek.

Legutóbb egy ilyen csorda/falka környékére tévedtem. Újabb alkalmat láttam az elméletünk bizonyítására, és nem is én lennék, ha csak egyszerűen elmentem volna mellettük.

A csordában (a kísérletre szánt alanyaim) egyként gondolják úgy, hogy ők valamiért jóval kvalifikáltabbak a nagy átlagnál, ebből kifolyólag a természetük és viselkedésük is ennek megfelelő.

Számukra nincs lehetetlen. Suttyó koruk ellenére már az a téves képzetük, hogy ők a nívó, az elkövetkezendő „zseni- és művészvilág”, mindennek a legtejeje. Magyarból, angolból összevont

szlengekkel, „hunglikánul” kommunikálnak. Honos szövegértelmezésük és az arravaló reakcióik azonban egy szinten stagnálnak a többi korlátozottal: sehogy.

Értekezéseikben többnyire a világnyelv dívik, ezzel is ékes bizonyítékot szolgáltatván, hogy a szüleik nem véletlenül szűkölködnek, vergődnek hitelekben, (vagy éppen nem), hogy a pici csemetéjüknek ne kelljen majd valami gyorsétteremben felmosnia, vagy közmunkásként tengődni a valós, kegyetlen világban. (Noha még egyik sincs kizárva...)

A kiszemelt farka szellemisége nagyjából annyiból áll, hogy ők is ülnek a homokozóban, és játszanak. Véletlenszerűen kipécézett, számukra azonban teljesen ismeretlen személyeken- és azok perspektíváin élcelődnek, gúnyolódnak. A hozzájuk fűzött (szerintük) fenomenális frappáns és überelhetetlen véleményeiken kérődznek.

Ezzel még nem is lenne baj, hiszen kit érdekel néhány szeretethiányos surmó hőzöngése. Barát/barátnő hiányában, két maszturbálás közt, büszkén mutogatják a virtuális világban szerzett

tapasztalataikat, bizton tudván, hogy a kódolt kifejezésformájukat csak a „bensőséges” tagok képesek kellőképpen értelmezni, valamint azok tükrében díjazni is. Ki közülük az elvontabb, ki a fennköltebb, ki a legkirívóbban átlagon felüli, másként fogalmazva: ki a legidiótább, ki a húgyagyúbb.

Éppen ideje volt, hogy belefogjak az elméletünk alátámasztására. Mint már említettem, éppen csak elhagyták a serdülőkort, és abba az érába léptek, amikor illik haragudni a tényleges világra, azon belül mindenkire, és senkit nem venni ember-számba.

Ők úgylis mindent jobban tudnak, nekik senki ne magyarázzon.

Rövidke helyzetfelmérés után, lazán vetettem közéjük a koncot. A folyamat kiszámítható volt, a siker pedig előre borítékolható.

A csalit először a falkavezér szaglászta körbe, némileg fitymálóan. A csorda többi tagja addig nem tett semmit, amíg a főnök nem harapott bele elsőként. Miután megkapták a jelet, máris cincálni, tépkedni kezdték az eléjük hajított dögöt.

Eljeszteni nem akartam őket. Elég lett volna, ha a vezérük orrára koppintok, rögtön a legelején, s már a többi távolabb marad, vagy körültekintőbben, alázatosan, félve, közelíti meg a csalit.

A cél nem ez volt. Figyeltem, miként hitték, hogy minden az, aminek látszik, és szintén csak csordaszellemben cselekedtek.

A mögöttes tartalmat persze nem vették észre. Fogalmuk nem volt róla, hogy a martalék direkt a részükre van kiporciózva, és olyan oltást injektáltam bele, amire (nekik) nem létezik ellenszer.

A kísérlet javában tartott. Kéjesen lakmároztak, miközben a megalomán kényszerességükkel azt próbálták tudatni, hogy nincs náluk okosabb a hetedhét virtuális világon, se innen- se túl.

Hagyni kell, hadd higgyék, amit csak hinni szeretnének! Alanyaim úgy gondolják, hogy amit tudnak, nem tudhatják mások, és képtelenség őket manipulálni, lépre csalni, mert minden értelemszerű, mert mindenén átlátnak. Ha valami eléjük kerül, azt ők találták, nem pedig az útjukba akadt, és pláne nem véletlenül.

Arra egy percig sem gondoltak volna, nem vilant át a csökött elméjükön, hogy a kicsinyes és

szűkös (és téves) nézeteik tükrében kialakult önző viselkedésük éppen őket igazolja.

Húgyagyúak, a gyermeki sértődöttségből eredő bosszút nem a koncon kellene levezetni!

Amennyiben közbeavatkoztam volna, egyként támadnak rám, viszont azt is tudom, miként lehet elbánni velük. Ki kell emelni a falkából a hangadót. A csorda védelme nélkül azonnal egy tehetetlen zsákmánnyá válik, összekucorodva, gyáván várja a sorsa beteljesedését.

Könnyű préda. Holott a közösségük elnevezése, a játékaik, mind-mind álságosak, kishitűekhez méltón, a szabályokat mégis betartják. Egyik sem szeretné, ha a kompánia kiközösítené őket, ezért azt teszik, amit a csordaszellem diktál.

A felelősség elhárítása, a tényleges (és hasznos) tettek elodázása egy nyomós érv a virtuális világba való folyamatos menekülésre.

Ezen „értelmiségiek” közül ki szeretne egyedül maradni a számukra rideg és szürreális szférában, ahol igazi társadalom létezik, még igazibb szabályokkal és betartandóbb törvényekkel?

Karácsony

A jámbor, jóra való népek egész évi „szabadsága, jussa durván ennyi: nyáron két hét szabí, belezsúfolva öt nap „Horvát” (ebből kettő az oda-visszaút).

És a karácsony... Az még hagyján, hogy már rögtön Halloween után a szpotba kerül. Először csak utalgató propagandák, bújtatott vezényszávak, cselekvésre késztető intuíción.

Ingerszegény környezetben élni sokkal rosszabb, mint fejfel menni a falnak. Közeledik a csoda, meg kell adni a módját!

Az agyhalottak egyként ébrednek öntudatra. Megtelnek a közutak, a bevásárlóközpontok. Kinek lesz leghamarabb fenyőfája, ki díszíti fel a korábban, illetve, ki veszi meg elsőként az anyós-nak az ajándékot (hogy addig se hozza szóba a tartozást).

A kívülálló ilyenkor kerüli a felhajtást a húgy-agyúval ellentétben, aki máris fenyőfáért tülekedik. A média elplántálta mákszemnyire szűkült elméjében a versenyszellemet, mellékesen azt is, hogy ideje új telefont venni a karácsonyfával készülő szelfikhez...

Úgy kezdődött, hogy kaptam egy tálcányi zöld dobozos majrépatront. Mindjárt fel is hívtam Jobbik énemet, és nem mondott nemet.

Boltok zárva. A túlélőkészletet az autó csomagtartójába helyeztem. Nem sokkal ebédidő előtt vehettem nyakamba az országot. Bár nem néztem az órát, sejtettem, hogy dél táján lehet, mivel igen sok lízingelt, vagy az apóstól megörökölt verda mozgolódott mindenfelé az utakon. A gépjárművek lecsutakolva (csocsi-ragyi), a beléjük zsúfolt retyerutya pedig puccba vágva. A sofőr természetesen a családfő. Ködvágó sapka, nagykabát, sál, a família többi tagja is kellőképpen felruházva.

Biztos nincs fűtés a kocsiban. Arra a néhány kilométerre teljesen felesleges bekapcsolni?

„Hétvégi átutazók”. Nehéz bírni velük. Bosszanító a közlekedési moráljuk. Bizonytalanul, ide-oda irányjelzőznek, indokolatlanul nyomkodják a fékpedált.

Értem én. Azért mennek lassan, mert nem szívesen tesznek eleget néhány megívásnak. Fogyóban a töltött káposzta, fogyatkozóban a letta (a decemberi fizu), és messze még a január.

Tehát: menni muszáj! Az óriás tévé jól működik (még), konnektorból kihúzva, áramtalanítva. Lenne gebasz, ha az anyósnál eltöltött idő alatt, egy közeli villámcsapás hazavágná az új, hihetetlen leárazási akció keretében, a lópötyölőnyi kamatra megvásárolt családi ajándékot.

Vajon mennyit kapnak most az unokák? Csak remélhetik, hogy az idén nem lesz olyan szűkmarkú a nagyi?

A jámbor, jóra való népek vásárlási szokásai is áruklodók, nem csak a közlekedésben betöltött szerepük.

Illik az ünnepekkor eljegyezni „Kicsimet” (büszkélkedve osztani, taggelni a Facebook-on).

Ezt sem sikerült elsőként közhírré tenni, hiszen rajta kívül még nagyon sokan gondolták ugyanúgy. Tévét is venni kéne! Ne ők legyenek az utolsók!

Ez sem jött össze. A leakciózott televíziók polcai kiürültek.

Mi lesz most? A férjtől karácsonyra kapott nokedliszaggató mégsem posztolható ki a jeles alkalomkor!

Szavatosság

Nagyon nem szeretek a négy fal közt, léha tétlenségben tengődni, ezért programot kreáltam magamnak. Bizonyítani fogom, hogy az ünnep beálltával én is képes leszek értékelni azt, bármennyire is irtózom tőle.

A lehetséges időtöltésbe bele számítottam néhány rizikófaktort. A legfontosabb talán az a memorandum, hogy a vidéki és a nagyfalusi jámbor, jóra való népek ez idő tájt a legfogékonyabbak a tömeges költekezésre. Ilyenkor vannak a legjobban meghúzatva, ilyenkor hemzsegnek pláza- és városszerte.

Nem nyomtok le! Kitaláltam, hogy a nem régi-ben vásárolt sportcipőmet fogom kicseréltetni, hiszen kettő év garanciát/szavatosságot vállalt rá a gyártó.

Előkerestem a cipő dobozát. A blokk benne volt. Könnyedén azonosítottam, melyik topo-

gómhoz tartozik, ugyanis, ha nincs meg a pénztári bizonylat, a vásárlás nem történt meg, csak egy fikció marad.

Két év. Ugye, milyen magabiztosak, ha eladásról van szó? Ez kedves gesztus tőlük. Két év? Milyen jól hangzik.

Mégsem bírt a cipő egy évszagnál többet. Havi lebontásban ez nem kevés összeg. Évente négy-öt pár kalucsnit használok el, mivel csak nagyon ritkán cseréltetem ki. Inkább a kukába hajítom, és veszek másikat. Volt már ebből afférom a sportboltokban...

Eldobom a csikket, behorpasztom a sörös dobozt. Nagy levegőt veszek, belevetem magam a bevásárlók áradatába. A cipőboltban a kasszát célzom meg, semmi nézelődés.

Hat pénztár, abból csak kettő üzemel. Pontosabban egy, mivel a bolti szolga éppen akkor vesz télakot. „Szünire” megy...

A nyájaskodóan lerövidített szlengeket ma sem vagyok képes tolerálni, egyedül a „cigi”-t.

„Pöri, üdcsi, gyümi, hambi, pari, ubi... Mennyire elfogadottakká váltak, hogy a többit ne is említsem. Élethűen képesek realizálni a társadalmunk bizonyos rétegeinek intellektuális hanyatlását, és kellőképpen tükrözi is a csordaszellemben agonizálók agyi kompetenciáját.

Szünet ide, szüni oda, a kiscsaj elhúzza belét a számára kijelölt posztjáról. Végre, pár perc erejéig kimehet a szabad levegőre, láthat némi természetes fényt!

Kolleginája felpörög, társa terheit is átveszi a nyeszlett vállára:

- Szia! Segíthetek valamiben?
- Visszahoztam egy pár cipőt. Köszí, a két év „garit”, de összvissz csak három hónapot bírt.
- Nem gari, szavatosság!
- Oké, akkor „szavi”! Esedékes lenne beújítani helyette valami strapabíróbbat.
- Sajnos van egy kis gond...
- Rögtön az aduászt hívod ki, hogy nem rendeltetészerűen használtam.

- Nem az a gond: ez a cipő ki lett mosva, mosógépben.

- Mit nem mondasz. Érdekes. Tudod elég sok félmaratoni futóversenyen veszek részt, és azért lett időszerű kimosnom, mert a startpisztoly eldörrenése előtt, többen is elájultak mellettem. Az erősen romlott sajtuszag arra késztetett, hogy tegyek ellenlépéseket. Nem mintha nem töltött volna el megfelelő szintű elégedettséggel, hogy a legnagyobb riválisaimat már a rajtvonalon sikerült kivonnom az egyenletből, pusztán a lábszagommal... Viszont, a kérdésedre felelvén, igen, a dorkót kimostam, bár nem említettem, hogy gépben. Én hibám, hogy a kényelmesebb megoldást választottam, és nem vittem le a patakhoz? Ott kellett volna megtisztítanom?

- Nem tudjuk kicserélni. Nagyon sajnálom!

- (...?)

- Impregnáló habot- vagy spray-t kellett volna használni. Elveszett a garancia. A leírásban benne van, hogy nem érheti víz.

- Figyelj, a dobozból azért elővehetem néha, ugye? Kivihetem a fényre, vagy előtte kenjem be valamilyen naptejjel? Erre a készhelyzetre is van

valami készítményetek? Milyen faktorszámút használjak, mielőtt ismét a rajthoz állnék? Az már tiszta sor, hogy a verseny előtt tájékozódok az aktuális időjárásról, és amennyiben esőt jósolnak, gumicsizmát húzok a lábamra - amit véletlenül sem innen veszek meg, mert az a csúnya víz... -, Az is megeshet, hogy visszavonom a nevezésem. A tengerpartra is papucsban megyek, nehogy egy ádáz szökőár okozta hullámverés megfosszon a kedvenc kalucsnim garanciájától. Bocsi... szavatoság!

Mögöttem a sor torlódik, néhányan felvihognak. A kasszás csaj zavarban, arca vöröslik:

- Szerintem ez egyáltalán nem vicces!
- Szerintem sem. Hívj légy szíves egy vezetőt!
- Én vagyok a vezető.
- Szomorúan konstátálom. Mikor legutóbb ezt vettem, egy teljesen másik fejjel tárgyaltam, és pontosan a garancia visszásságairól. Tudom, hogy minden gyártó - közvetve a szolgalelkeken keresztül - szereti pénzzé tenni a gyártmányait (ez rendben is van), de amint kiderül, hogy a termék mégsem annyira konkrét? Abban az esetben követke-

zik a mentegetőzés, az ujjal mutogatás: hogy jövök én ahhoz, hogy használni merem! Teringettét! Azt a cipőt nem azért varrták, ragasztatták a hátrányos helyzetű és az éhező kiskorúak a futószalagok mellett, hogy én pusztán rosszindulatból hordani merészeljem!

A kasszás már fel sem mer nézni. A hathatós idomítása bizonyítást nyert: eladni, eladni, eladni! Cserélni, visszavenni? Francokat! Mindig a vevő a hibás! Minek rohangászik futócipőben? Vegyen másikat!

Karácsony közeleg. Egyéb esetben súlyosabb retorzióval statuálnék példát az ilyen vevőellenes, az üzleti szellemükhöz lojális, beidomított bolti csicskán.

Tudom, hogy a cipőm értéke felér az ő kétheti fizetésével, pedig neki a dolgos hét vasárnaptól vasárnapig tart, reggeltől késő estig.

Utolsó lehetőségeként még egyszer nyitok a kölcsönös megállapodásra:

- Lehet másként is. Úgyis megszonjajztam. Iszom egy sört, addig ezt itt hagyom neked megmentőul, te pedig józanul latolgatni kezded ma-

gadban, hogy melyiket szeretnéd jobban? Egy kellemetlen és megalázó tortúrát a jelenlévők füle hallatára - és bizonyára egyből előkerül majd a bolt valós vezetője -, vagy minden problémától mentesen kicseréled nekem ezt a kurva cipőt. Másik megoldás: drámai fordulatként leviszem a cipőt a bejárat elé, belefürdetem a pesti koszba, és még egy nagy halom kutyaagumit is keresek, majd abba is alaposan belemártogatom, tudod, ahogyan a nagyid szokta panírozni a far-hátat. Gondolom, előtted van a pillanat, amint a bűzölgő, de véletlenül sem vizet ért sportcipőt újfent eléd prezentálom, itt, a többi vevő orra előtt? Utána mondd, hogy a cipő ki lett mosva, és tehetetlen vagy az ügyben!

(Nem tehetek róla. Nem jött össze, pedig nagyon szerettem volna, ha minden zökkenőmentesen zajlik.)

A véglény detektorom megint kiakadt:

- Nem is! A nyegle és lekezelő stílusod (ami végképp nem lehet egy szinten a havi éhbéreddel), előcsalogatta belőlem azt a jól eltitkolt érzést, amit eddig próbáltam elfedni, és véletlenül sincs

párhuzamban az ilyenkor aktuálissal. Tetemre hívsz egy szavatosságon belüli cipő felett? Merőben teszek az ünnepi hangulatra. De lásd, hogy nem vagyok teljesen érzéketlen, felajánlom neked ezt az alig használt cipőt. Még a doboza is megvan. Vidd haza, csomagold be, tedd a fa alá! Valamilyik családtagodnak biztos jó lesz. Boldog karácsonyt!

Zombik

Jobbik énemmel pár éve kötöttünk egy fogadást. Akkoriban lebeszélni próbált engem, azt szajkózta: hagyjam a francba az egészséget! Már úgyszincs nincs értelme.

Én pedig bizonyítani akartam az ellenkezőjét: nem felesleges vesződni a butuló zombikkal! Talán nem veszett el minden, akadhat némi remény a számukra.

Azóta sok minden történt, és be kell látnom, több pontban is igaza lett. Persze nem adom fel. Ha valamicskét is tehettem (és tehetek) annak érdekében, hogy a veszélyeztetett fajból megmentsek néhányat? Már megérte. Nekem a százból egy is elég.

Írni, olvasni? Egy régi világban természetes tevékenységnek számított, hiszen az iskolákban oktatták az alapokat, a többit pedig hozta magával az élet. Mindenki látóköre úgy- és annyira tágult,

amennyire fontosnak érezte, hogy a kíváncsiságát, tudásszomját, kalandvágyát csillapíthassa.

Aki más világokba akart bepillantást nyerni, és egy kicsit a részesévé válni, az megtalálta a módját, hogyan léphessen be más dimenziók kapuján. Könyv, filmek, folyóiratok.

Mindenki megtalálta, ahová éppen vágyódott, ha csak képzeletben is: indiánok, űrlények, víz alatti város, rejtelmes sziget, stb. Kalandok, ábrándok, szerelem...

Mára szinte semmi nem maradt. Mikor téved el valaki végleg az alternatív dimenziókban? Amikor egy adott falka/csoportosulás vezetőjeként olyannyira beleéli magát a virtuális játékban betöltött szerepébe, hogy végül a szintén csak képzeletben létező hatalmával fenyegetőzik.

Egy trükk akkor sikerülhet jól, ha a körítés, a hókuszpókus az elejétől megtéveszti a nagyérdeműt. Megint más kérdés, a közönség miként viseli el az igazságot, miután a mutatvány véget ért. Vannak, akik vidáman veszik tudomásul, hogy rászedték, és vannak, akik nem képesek feldol-

gozni, hogy az egész csupán csak egy rövid ideig tartó szemfényvesztés volt.

Egy kísérlet erejéig (már nem először) elhitettem a csordában békésen legelésző nyájról, hogy átmenetileg lehetnek falkába verődött ragadozók. Igazoltam, hogy mindegy miként, de elő lehet még csalogatni a tudatalattit. A sértett önérzet a karámba terelt birkákból is képes kihozni a gyűlölködő fenevadat, és még egymásra is támadnak.

Mit nyertem ezzel? Olvasásra készítettem tízet-százakat

Mindazonáltal a felmérés siralmas eredményeket enged láttatni. Satnyul a szövegértés, léhább az önkifejezés, elhalóban a tiszta öntudat, az önkontroll.

Ki tehet erről? Az illúziók világában minden álságos, semmi sem igazi... és, hogy ki mennyire veszí magára...?

Szembesülniük pedig muszáj lesz. Én Kívülálló vagyok, engem nem érdekelnek csordaszellemben elkövetett „nevezetes” teljesítmények. Ha akarok, bárkin átlépek/átgázolok bármikor.

Ismerem az efféle csoportosulásokat. Ha olyanba akadnék, ahol éppen a Sátánt imádják, és a fekete mágia a kedvenc időtöltésük?

Azon vennék észre magukat, hogy a személyben az Ördög jött el hozzájuk, ezt követően jajveszékelve, kiáltozván rám a gonoszt, rettegve iszkolnának előlem.

Válaszlevél

Megelőzném érvelést, egyben utalgatását a „rég-múlt” időkre - tudom, hogy most az következne -, amikor is „néhányunkat” nem ártott volna egy alapos kardlapozással jobb belátásra bírni.

Sajnálattal kell közölnöm, hogy annak az érának egyszer s mindenkorra vége! Nem kell többé bejelenteni a „vágást”, valamint: nem a körzeti rendőrök és a Tanácselnökök a falu leggazdagabb elvtársai/emberei.

Nem lesznek már segédrendőrök sem, akik a hippyket pofozzák indok nélkül, csak úgy: Miért is ne? Az 'anyja úristenit, annak a loboncos hajú semmirekellőnek! Nem tudja, mi a rend? Na, majd adok én neki!

Bízom benne, hogy az akkori bűnök nem mérvadóak, bárki előmenetelét illetően (ez esetben magamra gondolok). Egyik jelentősebb pártvezérünknek a községünkbe történő látogatását

megelőző éjszakán, piros Neolux spray-vel felfújtam a Tanácsháza utcafronti oldalára ezt az uszító jellegű, kapitalista propagandát: „Közös erővel a szocializmus ellen!”

Ugye (és ez köztünk maradjon), ez is egyfajta propaganda, csak nem éppen agitációs? Vagyis, igen, csak merőben ellenkezett az akkoriban megrogzult nézetekkel.

Képzelteri, Kedves elv... Kedves Uram, másnap, milyen hajtvadászat indult, életre-halálra! Mindenfelé nagy fekete autók, nyomozati anyagok.

Sikerült átvészelnem ép körmökkel, nem vallattak „az” alagsorban, nem hurcoltak el kényszermunkára. Megúsztam büntetlenül, pedig már utolsó lehetőségként, megfordult fejemben az emigráció gondolata is, és valóban politikai okokból, nem azért, hogy pár év elteltével milliárdosként térhessek haza.

Érdekes módon, azóta sem bánt a lelkiismeret, nem nyomaszt az égbekiáltó tettem súlya. Tudván/remélvén, hogy az államellenes tevékenységem mára már elévült, bátran kijelenthetem: Igenis, jobban élek, mint négy éve!

Dubai

- Sürgősen keresnék külföldi álláslehetőséget.
- Gondolom, mosogató állásban szeretne elhelyezkedni. Először csak kisebb lokálokban, később pedig Svájc, majd a szállodában végezhető munkák csúcsa, a takarítói állások fellegvára: Dubai következne. Karrier töltődése folyamatban. Mindegyik így kezd. Csak egy nyaralás... Aztán meg a múlt, a temetetlen múlt. „Fiatal voltam, és nagyon kellett a pénz.”
- Tudsz segíteni lakáskeresés ügyben? Szívesen olvasom a válaszod.
- Nem az én múltam lesz temetetlen. És ne húzd fel magad. Végy nagy levegőt, le kell nyugodnod. Te is a barátnőddel tartasz Dubai-ba, vagy csak szeretnél? (A „nyaralásra” gondoltam.)
- Egyem meg a pici szíved! Felejtsd el, hogy megadjam a csaj elérhetőségét!
- Semmilyen formában nem tartok igényt a szolgálataira. Ha majd Svájcban, netán Dubai-ban járnék, ígérem, felkereslek benneteket!

- Ne várjunk annyit! Marhák, birkák, sertések alól ganajozás lesz! Küldj ajánló levelet, amennyiben erre a pozícióra alkalmas lennél.

- Nem én törekszem arra, hogy vendégmunkás lehessek külföldön. Ti keressetek olyan megszállottan a lehetőséget. Én csak azt mondtam, ha rá fanyalodnék, talán belekóstolnék ebbe-abba, ha már a nagyvilágot járom. Mert tegyük hozzá: jobb élvezni a külföldi szórakoztatást, mint kiszolgálni azt. Így a múltam is makulátlan marad, amely még csak jelen idő. Már most gondolok a jövőendő múltamra, mert tudom, hogy nem csak egy nap a világ.

- Jól van, szívem! Nincs harag. De adja a Jó Isten, hogy személyesen találkozzunk, és mindenki előtt, szóban megsérthessem a jó édes... genetikádat!

- Ehhez miért van szükséged másokra? Úgy láttad, hogy én a tömeg hátuljából, a sorfal mögül ráztam volna az öklömet? Ej-ej! A genetikám egyedi! Ha kell, ki is állok mellette, és megvédem bármi áron! Külföldön is, akár még a messzi Dubai-ban is....

Ex-pornós:

„Ne szóljál be, csicska!”

A pornós kurva leendő gyereke/i/... Csóri gyerek, mit fog mondani, érezni, amikor a hormonoktól tomboló, internetes pornóra maszturbáló osztálytársai dörgölik majd tényként az orra alá: kivertem anyádra!

Kinek panaszkodik majd? Apának, akit csak saccolni lehet, hogy ki az? A ribanc anyjának?

A kölök csak úgy tudja majd feldolgozni, ha önmaga is belemerül a ganéba.

A legnagyobb vicc, amikor azt olvasom egy volt pornósról, hogy gyereke van, boldog családi élete!

Az ilyeneknek csak lúzer fanok jutnak társként, akik csorgó nyállal állnak össze a kivénhedt ringyókkal, mert évekig az ő filmjeikre csapkodták a brét. Büszkén flangálnak vele, előtte meg mások verték tele a búráját, mélytorkoztatták meg jó ala-

posan, hogy a seggből-szájba... már ne is említsem.

A pornó gusztustalan népbetegség fajult. Gyorsan lehet a csúcsra jutni, de hamar véget is érhet. Érdemes megnézni, mennyi ilyen „sztár” adta a százalmas életét. Aids, valamint a drogok hatása alatt elkövetett öngyilkosságok, gyilkosságok. „Szerelemfáltésból ölte meg.”

Ilyet is lehetett olvasni... Két pornósztár... Bravó!

Ne legyenek kétségeink: a pornó egyenlő a prostitúcióval, hiszen idegen férfiakkal kell hemperegni. Mellékesben ugyanúgy futtatják őket a menedzsereik, pláne, ha már a „vásznon” nem mutat már olyan jól.

Nem egy ilyen vén kanca van külföldön, ilyen munkában. Néhányat felkerestem az adatlapján, és beszédbe próbáltam elegyedni velük.

Képtelenség! Hiszen az IQ-szintje annyira minimális, hogy helyes írni sem tud, nem beszélve az önkifejezés hiányosságairól. Ha szembesíted a „munkásságával”, letilt, mintha szégyellné valamiért.

Nem baj, akad neki épp elég nyálcsorgató faszfej, aki lájkolgassa!

Én megvetem és rühellem a „művészet” eme fajtáját. Aki ebben ékeskedik önelégülten, azt is, szintén!

A női tartást, és egyáltalán, a női személy varázsát veszik el, alázzák meg, jó és (feltörekvő) példát mutatva a mai tinilányoknak, akik hiszik, hogyha szerepelnek néhány ilyen filmben, ők maguk is híressé válhatnak, és munkamentes életet élhetnek, semmitmondó pályafutásuk során.

Ez a pornó lényege: olyan kishitű és naiv lányok (lehet beképzelt is, az még jobb), akik sikerre és utazgatásra vágynak.

Megkapják. Csak nem veszik észre, hogy rabszolgák. Ott, és azzal/azokkal kell szexelni, akikkel, és ahogyan csak mondják.

Hatalmas pénzeket húznak le róluk. Ez egy komplett iparág. Amíg akadnak ilyen hülye piszák, miért is ne?

Aki ezek után, azt mondja nekem, hogy a pornos kurvának is lehet teljes magánélete, az hazudik! Nem egy példa van hazánkban, akit bruttósí-

tottak, és elment borjadzani. Váltig állította, hogy befejezte a szakmát.

De a „szülési szabadság” után, már töcskölték megint, izomból.

Miért? Mert a kétkezi munka bűdös. Akkor ne beszéljen tartásról, arról főleg ne, hogy „Fiatalt voltam, kellett a pénz! Nem tudtam fizetni az albérletet.”

Ugyan már, a kurva az kurva marad, amíg csak lehet. Élvezi, hogy mennyi „követője” veri a farkát a filmjeire, képeire. És: elérhetetlen a számukra!

Egyszer csak megcsörren a telefon, és mennie kell feka brokikat szopkodni, előtte még persze a menedzsert is.

Akkor most, ki is a csicska, ki a kurva (ráadásul ordas), ki is a vesztes?

Szomszéd kislány

- Te egyáltalán nem vagy rossz, csak egy kicsit eleven. Legalább is ezt mondják rólad az anyuék.

A lány hintázik, és mellette, a másik hintában ülő fiú felé fordítja tekintetét.

- ...És azt is tudom, hogy hamarosan elköltöztök. Már ki is írtak téged az iskolából.

A leány két hosszú copfja, piros masnikkal van megkötve. Előrébb húzódik a hintában, hogy lábai elérhessék a földet. Megállítja, kiszáll. Megmarkolja a hinta kétoldali láncát, a fiúhoz lép, odahajol hozzá, megsimítja az arcát:

- Ha majd az új helyen laktok, mi azért... akkor is barátok maradunk, ugye?

- Világgá megyek, majd meglátod! Soha többé nem jövök vissza! - ugrik ki a fiú a hintából, és az új hírek hallatán ökölbe szorul a keze.

A lány hátat fordít neki. Durcásan próbálja tudatni vele, hogy ezzel a kijelentésében éppen

megfeledkezik valamiről. Pityereg, miközben tenyereibe temeti az arcát.

A fiú először nem érti, mi váltott ki a lányból ilyen reakciót:

- Miért bögsz? Figyelj... megkeresem a szüleit, és akkor visszajövök hozzád, úgy jó lesz?

A fiú leveszi a lány kezét a szemei elől.

- De a szüleid már nem élnek. Anyuék ezt is mondták, amikor rólad beszéltek.

A fiúnak a szomszéd kislány előtt nem kellett titkolóznia. A lány volt az első, aki szóba állt vele az utcában, azután meg az a kisserác, aki nagyon szépen tudott rajzolni, de egyikük nevét sem volt képes kimondani helyesen.

Így lettek cimborák, azonban a lány és a fiú közt kialakult egy bensőségebb viszony. Szomszédok voltak, a lány érzékenyebb lelkületű. Többször hallotta, amikor a fiúval ordítottak, és azt is, amikor a gyengébbik gyomrú mostoha néha közbeavatkozott: Legalább ne a fejét üsd!

A megbocsátás nem várat magára. A leány máris elfeledte az iménti kellemetlenséget:

- Nagymamám vacsorára palacsintát süt! Majd hozok neked. Gyere el este a kerítéshez!

A fiú nem mondja el neki, hogy többször is lopva nézte végig, amint a konyhában az asztalhoz ülnek. Láta már, milyen a szomszédban egy családi vacsora, egy olyan étkezés, amikor a szülők együtt esznek a gyermekükkel. Mielőtt az édesapa elfoglalná a megszokott helyét az asztalfőn, megsimogatja gyermekét, mosolyogva néz rá. A befőtt üvegben a lekvár. Megkenik a palacsintákat, a nagyi bíztatja őket, hogy egyenek csak bátran, mert van még bőven. Vagy, ahogyan a kislány néha az ablak felé pillantott, mintha csak sejtené, hogy a fiú a közelben lehet.

Közben biztosan eszébe jut, mi lehet a fiúval? Vajon kapott ma vacsorát?

Sok a közös titok, de sok van még, ami csak a fiúé. Az otthonokban gyakorta előforduló agresszió és megtorlás nem tartozik másokra. Nem is szeret beszélni róla, még ha faggatják, akkor sem. Problémáival nem akar másokat terhelni. Sem a tanárait, sem a barátait, a kislányt pedig egyáltalán

nem. Most is mosolyogva fogadja el tőle a szívélyes meghívást.

Esőre áll. A kislány már hazament, jókedvűen búcsúzott el. A fiú hazafelé tartó útja félelmekkel van kikövezve. Ma megint, mit követett el, amiért büntetni lehetne?

A parkból kiérve, egy kiskutya szegődik a nyomába. A fiú nem akarja, hogy kövesse. Dühösen egy nagyobb tócsa közepébe ugrik, és a kutya felé rugdossa az összegyűlt esővizet.

- Menj haza, hülye dög! Mit követsz folyton? Miért nem hagysz békén?

A kutyakölyök értelmes tekintetében csalódottság tükröződik. Megfordul, elindul, többször is hátranéz, fáradhatatlanul csóválja a farkát. Ha felhangzana a visszahívó szó, egy füttyentés, egy mozdulat... Bánatosan tűnik el a park bokrai közt.

A fiú utánanéz:

- Nem vihetlek haza...

Esik az eső, szürke az ég, sötétek a felhők, de még sötétebbek a fiú gondolatai. Arcáról folyik a víz, könnyekkel keveredve. Áll a bokáig érő vízben, felemeli tekintetét az ég felé.

- Egyszer úgyis...

Felhők felett

Szállodai fürdőszobátükör előtt egy nő, törülközőjével a vizet itatja fel a hajáról. A gyöngyöző párában egyik tenyerével, széles csíkokban szabadít fel helyet. Elgondolkodva igazgatja nedves fürtjeit, a fésű után nyúl.

A várt meglepetés, a záróakkord elmarad? Mindig tisztán játszom. Bár egyszer, sok évvel ezelőtt... Nem is akartam tőle semmit, csak egy kicsit jól akartam érezni magam. Akkor sem ment, mivel tiszta görcs voltam és gátlás, pedig már szabad. A korral változtam valamicskét? Nem adódott hasonló helyzet. Bezártam az ajtót? Ha igazán akarnál/akarnád, meg tudnál lepni. Felhők felett szálltál hozzám, mint egy sas. Képzeletben izgalmas kalandnak tűnik.

De más elképzelni valamit, és más megtenni. Egy csomó nő nem hogy örülne, ha rányitnál, hanem ő maga rontana be a zuhanyod alá.

A nő a törülközőt maga köré tekeri, de csak lazán, a polcra nyúl leemel egy másikat. Tekintete többször is tükörbe téved, onnan pillant a kilincsre: nem mozdul. Még, vagy ma már egyáltalán nem?

Kezét a falra tapasztja, mintha csak energiákat küldene az éterben. Közelebb hajol.

A szomszéd szoba, és az az átkozott fal, mint valami rejtélyes határvonal köztünk, ami gátat szab, hogy könnyebben felejtethetővé tegye a mai éjszakát!

Van-e szikra, milyen a hangulatom, épp magányos vagyok-e? Milyen indok adhatna felmentést, pláne, ha nincs kihez hűségesnek lenni? Ez egy idegen ország, talán itt hagyhatjuk, meg nem történtté tehetjük. Tartalmas nap volt. Te nem vagy idegen! Mit mondanék? Hogy húzzál kifelé, de nagyon gyorsan! Hogy merészeled? Mit képzelsz magadról? Később, megenyhülve – de azért jókorra zavarban – dadognék valamit arról, hogy nem jó az időzítés, ne vedd magadra...

Szégyenlősen reagáljak? A sarokba húzódva kapjam magam elé a törülközőt: Mi a fenét csinálsz? Attól még várhatom a gyengéd, de határo-

zott „lerohanást”... Már előtte megmozgattad a fantáziámat, különben hiába nyomakodnál be az éjszakámba. Hangyányi ellenállás után átadnám magam, belemennék a játékba, de semmi olyan nem kerülhet a sztoriba, ami kispolgári és szokványos. Elsőprőnek kell lennie! Vajon ez a röpké éjszaka, rejt magában annyit?

A nő ismét az ajtóra néz, még hátra is fordul. Nem bízhat a tükörben, pedig az nem szokott hazudni.

Lassan, bizonytalanul moccan meg fürdőszobaajtó kilincse, mintha csak egy apró visszajelzésre, megerősítésre várna...

Eva G. Smith & Sid Clever

Trófeák

/felhők felett/

– Megkérdezhetem, mire gondoltál, amikor megláttad a fotómat?

– Első látásra fel sem ismertelek.

– Azután? Nem gondoltál rám nosztalgiával?

– Amikor egy szó nélkül eltűntél, iszonyúan fájt. Sok időnek kellett eltelnie, mire sikerült bebeszélni magamnak, hogy azért mentél el, mert jobbra fordulhat a sorsod. Történeteket találtam ki rólad, néha szebbeket, olykor csúnyábbakat. Lehet, bennük volt a gyermeki csalódottság, a kamaszkori féltékenység. Mindezt rád vetítettem ki. Később pedig úgy hittem, hogy gyönyörű családod van, szép, okos feleséggel, gyerekekkel. Jól kereső munkád, karriered... egyszerűen, stimmel minden. A hétvégeken együtt teniszeztek a kollégákkal, egyszerre vágjátok a fűvet a szomszédoddal, este grilleztek a hátsó kertben, a medence mellett.

Konyhakötényben vagy, kezedben húslapát, pár sör... Ne hidd, hogy ennél a résznél nem volt hányingerem tőled, és a példás családapa szerepedtől! Annyira belelovaltam magam, úgy átéltem, mintha tényleg igaz lenne! Ha megtaláltalak volna, bárhol, kikaparom a szemed, ott helyben, akár még a játszótéren is, miközben a kölkeid hintáznak, és a drága kis feleséged mosolyogva éli át a „tökéletes pillanatok” egyikét. Tudod, állandóan csak az járt a fejemben, hogy az a szarházi még sok év után sem képes hírt adni magáról. Nem állt módjában közölni a volt szomszéd lánnyal: Ne aggódj, kisvárosi hülye picسا! Élek és virulok!

- Nem kellene így reagálnod, amíg...

- Most azonnal rádborítom ezt a kurva asztalt, és addig ütöm a fejed a kávécsészével, amíg pépes szósszá nem válik benne az a szar, amit te az agyadnak hiszel! A rusnya kockás ingeddel törölném fel a véred padlóról!

- Mi bajod az ingemmel?

- Dugulj el, seggfej! Még ne fejeztem be! Ígéremhez híven, vittem neked azt az átkozott palacsintát! Ott vártalak a kerítésnél! A csoki teljesen elolvadt, te meg egy korcs kutyát hagytál ott ne-

kem! Mit gondolhattam volna? Hogy valamilyen varázslat egy ápolatlan és büdös házörzővé változtatott?

– A kutya meg van még?

– Igen, saccra úgy negyven éves lehet...

– Van egy szelep az agyamon, ami az utóbbi időben egy kicsit berohadt. Tapasztalatból tudom, hogy feszegetni nem szabad. De mindig akad valaki, aki erőlködés nélkül meg tudja nyitni, és akkor szabadon áramolhatnak a gondolataim.

– Még mindig nem érted, ugye? A múlt éjjel... teljesen le kellett volna nyomnod azt a rohadt kilincset!

A két pajkos macska

/Jobbik énem egyik meséje, újragondolva/

Nem messze, öreg nagyanyám kis házikójától, az országút mentén, kerek erdő mélyén, élt két nagyon pajkos macska. Egész nap egyebet sem tettek, csak hancúroztak, ugrabugráltak, de a legtöbbször inkább csak rosszalkodtak.

Ott ártottak, ahol csak tudtak: hol a tyúkok alól lopták el a tojást, és kárörvendve a tanyák falainak hajigálták, hol meg a lepukkant, lecsúszott, csóró varjút szívatták a filléres bűvésztrükkjeikkel.

Volt olyan is, amikor csak a hecc kedvéért, oda ragasztották a nyúl lábait egy fatörzshöz.

Mindenkivel kikezdtek, bárkibe belekötöttek, aki csak az útjukba akadt. Nagyon sokat rosszalkodott ez a két kismacska.

Nem is szerette már őket senki. Mindenkinék terhére volt a két kis csalafinta, csacska macska.

Állandóan törték a fejüket, de egy idő után már nem tudtak új rossziaságot kitalálni.

- Mit csináljunk? - kérdezte az egyik. - Nagyon unatkozom. Ki kellene találnunk valami huncutságot

- Én is unatkozom. Nyomjunk le valakit! - felelte a másik vakarózva.

- Kezdsnek kiáshatnánk a vaddisznó rejtekhe-lyéről a télire eltett makkot. Akkor nem lenne mit ennie, és hamarosan felkopna az álla.

- Megérdemelné! Ijesztőek az agyari, és a mi-nap is majdnem eltaposott az a bárgyú, ápolatlan tahó! - érvelt a barátja.

- Egy névtelen levélben dobjuk fel a rejtekhe-lyét a vadásznak! Ha már a kandalló előtt lesz kiterítve a bőre, akkor meg kiadjuk a kecóját albérletbe a hajléktalan kutyának.

- Pont kutyának? Mi lesz, ha nem fizet? Kivel lakoltatjuk ki?

- Szólunk az állatvédőknek, és majd a menhely-ről kiküldött publi elintézi.

- Tudom már! - kiáltotta az egyik macska, és úgy hátba vágta a barátját, hogy az majdnem leesett a

faágról, ahol üldögéltek. - Menjünk be a faluba, és ebédeljünk meg az egyik éléskamrában!

- A cserépedényeket meg jól összetörjük, hogy többé ne lehessen használni semmire! - kontrázott rá a másik.

El is indultak. Nem akartak sokat gyalogolni, ezért a falu szélén, az első útjukba akadó háznál már meg is álltak.

Sokáig csak szimatolgattak, ólálkodtak a környéken. Nem mertek bemenni, mert nem tudták, hogy tartózkodhat-e otthon valaki.

Amikor már régóta nem mozdult semmi a ház körül, azonnal akcióba lendültek. Körbe néztek, majd azt követően átugrottak a kapun.

Hamarosan sikerült megtalálniuk az éléskamrát. Bemásztak az ablakon, és önfeledten élték ki hedonista hajlamaikat.

Találtak ott mindenféle finomságot. Sült húst, szalonnát, frissen füstölt kolbászt, tejfölt, de még disznósajtot is. Ráadásként volt ott még házi készítésű, Belga sör is.

A két pajkos macska szép nyugodtan belakmározott a finom falatokból, közben korsószám veldték a búzasört. Az egyik palackban találtak egy kis pálinkát is, amit szintén csak jóízűen elfogyasztottak.

Azonban a sok evéstől, a több liternyi sörtől és az erős pálinkától úgy elálmosodtak, hogy nem maradt erejük hazamenni, hanem egyszerűen csak lefeküdtek egy subára, és már horkoltak is.

De nem sokáig. Mert vége lett a piacnak, és a gazdasszony hazaérkezett a banyatankjával. Meghallotta azt az éktelen horkolást. Azonnal a kezébe vett egy cirokseprűt, és benyitott a kamrába.

Amúgy is frusztrált volt, mivel elkapkodták előle a csirke far-hátakat:

- A teremburáját a két szemtelen éhenkórásznak! Adok én nektek zabálni, pálinkázni! - kiáltotta harciasan a gazdasszony, és rögtön csapkodni kezdte a két pajkos macskát.

Járt a keze, mint a szélmalom kereke. Úgy elnáspángolta a két szemtelen kiscicát, hogy ünnepi ebéd ide, ünnepi pálinka oda, a két cica nyakukba szedett lábakkal futott ki a faluból.

Soha többé nem is mentek be mások éléskamrájába. Hamarosan meg is javultak, nem tettek rosszat senkinek.

Később már barátaik is akadtak. Némelyik a kerek erdő mélyéről, mások pedig a falu közepéről.

A mese tanulsága? Ha akciós holmikat szeretnél vásárolni, kelj fel korábban! És ez miatt ne a szeretnivaló állatokon vezesd le a feszültséged...

Ted & Sid Clever

Jelzőfények

A B52-es nehézbombázó Olaszország déli részén szállt fel, hogy Normandia felett támogassa a csapatszállító hajók partot érését. Amikor már több találat érte, a gépen szolgálatot teljesítő fiúk úgy döntöttek, hogy az olaszországi bázisra való visszatérés helyett, egyenesen az Államokba repülnek.

Ha hazaérnek egyáltalán, mert a gép már a Pireneusok felett is lángolt. Az egyik motor üzemképtelen, az alsó lövegtorony pedig lezuhant a semmibe.

A gép belsejében szinte elviselhetetlen hideg volt. Nem is csoda, hiszen az aljából hiányzott vagy három négyzetméternyi.

A bombázó kitört a felhők közül.

- Elegem van. - mondta Burowsky.

- Ne rinyálj már! Még néhány óra, és otthon ihatjuk a legjobb Francia pezsgőt! - válaszolta Harrison.

- ...Meg a rohadt digókból is!

- Franciát említettem!
- Amíg a gép bírja, addig nincs semmi baj! Bár már nem hallom a kettes motort sem!
- Nem is fogod, mert már egy jó ideje leállt!
- Milyen messze vagyunk még?
- Menj le Paul-hoz, és kérdezd meg tőle! Addig átveszem a kormányt! - üvöltötte a zúgó szélbe Harrison.

Burowsky átegyensúlyozta magát a kiszakadt lövegtorony helyén tátongó úr felett, és elindult a navigátorfülke felé.

Újabb robbanás rázta meg a gépet, de ennek ellenére folytatta útját, míg egy szinttel lejjebb, épp a pilótafülke alatt, meg nem pillantotta a szőrme-kabátban vacogó Paul-t.

- Hello, haver! Merre vagyunk? - kérdezte, amikor hallótávolságba ért.

- Fogalmam sincs! Ebben a rohadt ködben képtelenség tájékozódni!

A gép alján tátongó lyukon úgy süvített be a szél, hogy Burowsky mindvégig attól rettegett, hogy ha nem jut vissza időben a pilótafülkébe, halálra fog fagyni.

- Hogyan akarsz tájékozódni, amikor nincs is előtted térkép? - ordította megdöbbenve, amikor észrevette, hogy még a navigátor asztala is eltűnt a fülkéből.

- Mint a híres felfedezők: a csillagok után! De jelenleg nem látok egyet sem! Ha mégis találnánk valamit, akkor elnevezném rólad vagy rólam! - kiabált vissza Paul.

- Te egy komplett idióta vagy! Érted, amit mondok?

- Milyen dióda? - kérdezett vissza Paul, és a fülére mutatva jelezte, hogy nem hall semmit.

Burowsky újonnan feltört előérzete azt sugallta, ha határos időn belül nem érnek az Atlanti-óceán végére, akkor biztosan megbolondul ebben a társulatban.

Visszamászott a pilótafülkébe, és csodálattal vette tudomásul, hogy legalább Mike, a kis texasi elaludt.

- Mit mondott Paul? Merre járunk? - kérdezte Harrison, mikor meglátta a közeledő Burowsky-t.

- Fogalma nincs róla! Térkép nélkül meg lehetetlen nehezen tájékozódni! - mormolta mérge-

sen, és a padlóra köpött. – Mondd csak, a texasiaknak mi szükségeltetik ahhoz, hogyne szarnának le bármit is olyan kurva magasról, és ne lennének képesek akár még a világvége eljövetelekor is mély álomba zuhanni?

– Hagyd a picsába! Fontosabb dolgunk van! Franc essen ebbe az átkozott repülőbe! Mi volt ez a hang?

– Kigyulladt a négyes motor! Valószínű, hogy az is le fog szakadni! Úgy néz ki, lassan befejezzük a megszokott repülési normákat, és egy rögtönzött kényszerleszállásba kezdünk.

– Nincs más választásunk?

– Nincs! Hacsak... közben meg nem érkezünk az Államokba!

– Van elegendő üzemanyagunk? – kérdezte szemöldökét felvonva Burowsky, mivel a mérőműszerek a padlón heverték szétszóródva.

– Nincs! Még durván negyed óra, azután elkezünk zuhanni! Illetve, ha szeretnéd, az esetben másként fogalmazok: siklórepülésbe kezdünk. Frissebb infókkal később szolgálhatok!

– Akkor, jó utat! – kiabált Burowsky, és kényelmesen hátradőlt a pilótaülésein. Egy ideig néz-

te a lángoló hajtóművet, majd behunyta szemeit, hogy legalább ne lássa, amint a tengerbe vesznek.

- Zuhanunk! Jó lenne, ha felkeltenéd Mike-ot!

Burowsky lassan kinyitotta szemeit, és egy jól irányzott rúgással felkeltette a texasi fiút.

- Ébresztő! Bonthatod a pezsgőt!

- Már otthon vagyunk? - kérdezte szemeit dörzsölgetve Mike. - Nem látom az irányítótornyot.

- Azt nem is fogod egyhamar! Csatold fel az ejtőernyődet!

Harrison hosszasan masszírozta a szemeit, annak ellenére, hogy legfeljebb öt percet alhatott. Rögzítette a kormányt, és lemászott Paul-hoz.

- Felvetted az ernyődet? Ugrunk! - és igazgatni kezdte a sajátját.

Alig telt el másfél perc és már mindannyian a gép törzsén tátongó nyílás szélénél voltak. Alattuk a mélység, föld és ég között, a repülő pedig zuhanóban.

- Burowsky! Nálad van az élelmiszeres zsák?

- Nálam!

- Jelzőrakéták?

- Azok is!

- Viszontlátásra, uraim! Sok sikert, szerencsés földet érést! - ordította Harrison, és már ugrott is.

A jobbszárny ekkor már teljesen lángokban állt. Harrison elégedetten vette tudomásul, hogy a ködös éjszakában még három fehér foltot látott eltávolodni a géptől.

- A viszontlátásra! - mormolta ismét a gépen mondott szavait - Rohadna meg az egész háború!

Lassan oszladozott a köd. Harrison közeledett a föld felé, az óceánnak látszó sötétség fokozatosan változott át a biztonságot nyújtó szárazföldre.

Néhány másodperc múlva egy újabb ernyőt látott meg, nem messze attól a ponttól, ahol ő is földet ért.

Eközben a bombázó egyetlen hatalmas lángcsóvaként csapódott a hullámozó vízbe, tőle alig két mérföldnyire. Egyetlen pillanat alatt, hangosan sisteregve tűnt el a habok között.

- Hogyan történhet meg, hogy pont a mi gépünket lőtték ki a káposztazabáló faszfejek? Pont nekem kell ilyen kibaszott időben, tizenkétezer kurva láb magasból kiugranom? Mérőműszerek

ide, mérőműszerek oda, azt mondok, amit akarok!

Ez minden kétséget kizáróan, csakis Burowsky lehetett.

- Még valami? Nem láttad a többieket? - kérdezte Harrison.

- Akkora köd volt, hogy még a farkamig sem láttam! - dörmögött Burowsky.

- Lehet, hogy ki sem mertek ugrani.

- De. Kiugrottak. Meg kell őket keresnünk.

- Merre?

- Fogalmam sincs. Lőj fel egy jelzőrakétát.

Burowsky előkereste a pisztolyt, megtöltötte és a levegőbe lőtt.

A jelzőrakéta hangos pukkanással szétrobbant, vörös, erős fényt szétárasztva a környéken.

- Mit ünneplünk a tűzijátékkal? Hát tényleg hazaértünk? - hallatszott a hátuk mögül.

A texasi. Csak néhány fa volt a környéken, de neki mégis sikerült az egyikre felakadnia.

- Na, mi lesz már? Vágjon le innen valaki!

- Ez legalább megvan. - morogta Burowsky, majd megint köpött egyet.

- Nem láttad Mike-ot? - kérdezte Harrison.

- Miért, én nem vagyok elég jó nektek? - kérdezett vissza, vigyorogva a fán lógva anélkül, hogy megpróbált volna leszabadulni onnan.

- Hagyjuk ott, úgysem normális. - nézett fel Burowsky, és elindult a part irányába.

Csak néhány lépést tettek, amikor egy nagy huppanással földet ért Paul:

- Most merre?

- Honnan kellene tudnom? Még azt sem tudom, hogy most hol vagyunk. Van valakinél egy térkép?

Néhány homokbuckával odébb megtalálták Mike-ot.

- Ennek annyi! - közölte röviden Burowszky.

- Egy francot! Csak alszik a drága...

Mike valóban aludt. Nehéz eldönteni, hogy már a levegőben elpilledt-e, vagy csak a földet érést követően.

- Átkozott álomszuszék banda! Ezekkel kell háborúznom? - zsörtölődött Burowszky, és egy adag bagót lapátolt a szájába.

- Felébreszted?

- Nem! Hagyjuk csak aludni! Menjünk és nyerjük meg ezt a kurva háborút nélküle! Miért is ébresztenénk fel? Olyan édesdeden csicsikál... amikor hazaérünk, hintót küldünk érte.

- Egy szart! - szólt közbe Burowszky, aki hatalmas termete és a dohányrágás miatt lemaradt néhány lépést. - Mindjárt felrugdosom!

- Meg ne próbáld. - mondta halkán Mike, anélkül, hogy kinyitotta volna a szemeit. - Álomban otthon voltam. Sört ittam a kantinban, egy gyönyörű lánnyal. Ha jól emlékszem, Mary volt a becses neve. A családja egy farmon gazdálkodott. Valahol... Dél-Dakotában, azt hiszem...

- Meg fogom verni! Istenem, miét hagytál el a Pireneusok felett? - nézett Burowszky az ég felé, és kérdőn tárta szét karjait.

Eközben Mike feltápáskodott, leszerelte magáról az ejtőernyőt, majd a lényegi részre tért:

- Hol a picsában vagyunk?

- Nézd csak! - mutatott Mike a tengerpart irányába. - Attól a kedvesnek látszó házaspártól, ott a napernyő alatt, tőlük megkérdezhetjük, ha szeretnéd.

- Baszd meg!

A levegő néhány óra alatt teljesen felmelegedett. Négyen bandukoltak a forró homokban. Céltudatosan haladtak, bár a leghalványabb fogalmuk sem volt, hogy az Atlanti-óceán melyik pontjára vetette őket a sors.

Végzet? Sors keze? Ha ezt most nekik kellene összegezni? A válasz és a vélemény is egyaránt egy olyan egybehangzó megnyilvánulás lenne, ami valószínűleg még a legfanatikusabb ateistáknál is kivenné az érzelmi biztosítékot.

Isteni közbeavatkozás? Lezuhan a géped, épségben földet érsz, túléled. De... fingod nincs, merre vagy. Hála az égieknek!

- Sohasem fogunk hazajutni. - kezdte Paul.

- Ne rinyálj már annyit! - szólt az utána botorkáló Burowszky. - Mindjárt hazaérünk! Csak előbb fognunk kell egy taxit.

- Egy jó terv kellene! - vetette fel Harrison - Álljunk meg, gyűjtsunk jelzőfényeket, és intsünk le egy repülőt! Nem láttatok a közelben egy benzinkutat?

- Ha így lenne, már kérdeztem volna: hé, Mike, iszol még egy sört, amíg leszáll a gépünk, vagy inkább egy zacskó chipset szeretnél? Erre azt válaszolnád: texasinak nézel engem? Nem, baszd meg, kólát és egy sajtbургert kérek! Váljunk ketté! Ti keressetek egy emeltszintű szállót, ahol telefon is van, és alapos masszázs. Megrándult a derekam földet éréskor, azt a rohadt kenőcsöt meg a gépen felejtettem... a húgotok fotójával együtt.

Burowsky megállt, hátrafordult:

- Kár volt vesződni veled a szülőszobán, te barom!

- Kuss legyen! Ti is hallottátok ezt?

Egyszerre torpantak meg. Tekintetüket körbe-hordozták, és természetesen mindegyik a fegyvere után nyúlt.

- Mi ez a hang? - kérdezte Burowsky, a csócsálást egy pillanatra abbahagyva.

- Mintha gyerekek lármáznának a játszótéren, vagy az iskola szünetében. - suttogta Mike.

- Ezt meg miből gondolod? Texasban nincsenek iskolák, honnan tudhatnád? - pusmogta válaszul Paul. - Te is ezért vagy ilyen visszamaradott.

- Hogyne lenne! A menzán ismertem meg anyádat! Mivel már elháltuk vele a nászt, akár szólíthatnál apucinak is.

Harrison avatkozott a bájcsevejbe:

- Ha nem dugultok el mindketten, esküszöm, az egyikőtök árva lesz, annak az anyja pedig özvegy! Remélem, érthető?

A texasi Mike és kebelbarátja Paul, csodálkozva, értetlenül néztek össze, később pedig egy széles vigyor keretében tudatták egymással, hogy mindkettejüknek sikerült feltérképeznie magukban a vélt vagy valós családi kapcsolatukat.

Burowsky és Harrison szánakozó, lemondó tekintettel nézték a két bajtársuk idéetlenkedését. A gyerekzsivaj pedig valóban feléjük közeledett...

- folyt köv -

Ted Clever - Sid Clever

Balansz

- Hölgyem, vissza tudná idézni pontosan, hogy mi történt? Minden apró részlet fontos lehet. Sejttem, mennyire zaklatott a mostani állapotában, de...

- Nem tud maga semmit! - csattan fel a nő a kórházi ágyban ülve. - Mint egy megvalósult rémálom. El sem hiszem, hogy velem történt!

- Ha úgy gondolja, folytathatjuk máskor.

- Nem! Essünk túl rajta! Csak egy kis türelmet, amíg összeszedem magam.

A nyomozó elővesz egy zsebkendőt, átnyújtja a nőnek. Notesz is van a kezében, és egy ódon divatú töltőtoll.

- Mi a legkorábbi emléke az esettel kapcsolatban?

- Hazafelé indultam a munkahelyemről. Szokás szerint, a mélygarázs második szintjén parkoltam. Lifttel mentem le. Beszálltam, majd se kép, se hang.

- Értem. Szólok a kollégáknak, hogy kérjék ki a térfigyelő kamerák aznapi felvételeit.

- Ez az utolsó, amire emlékszem. Azután meg már...

A nő ismét könnyekben tör ki, egész testében remeg:

- A hely... ahol voltunk, elmosódik, összefolyik. Tiszta volt a tudatom, de mégsem voltam képes mozogni. Teljesen tehetetlenül, kiszolgáltatva. Istenem, ez annyira megalázó. Hiába próbáltam bármit. Csak ültem ott, abban a forgószekben, émelygett a gyomrom, szédültem, nem volt semmi akaraterőm. Nyaktól lefelé... mintha nem is léteztem volna. Ő pedig... mögöttem. Iszonyat. Folyamatosan beszélt hozzám, suttogott, duruzsolt a fülembé. És a fények... Tükrök. Mindenfelé tükrök.

- Azt mondta, Ön mögött helyezkedett el. Nem láthatta az arcát?

- De, a tükörben. Csuklyában volt, és kifestve, mint valami démoni maszk... és... és a szeme... az illat. Az illata belengte a helységet, olyan... Tudja, mint a kozmetikusoknál. Nem tudom pontosan leírni. Én is ott voltam a tükörben, torz sminkkel

az arcomon. Kérem, bocsásson meg, nyomozó úr...

- Semmi baj, hölgyem.

A rendőr az ágy végénél lévő tálcához lép, önt egy pohár vizet, átadja a nőnek.

- Mintha rég ismernénk egymást. Simogatta a hajam, egészen közel hajolt hozzám, úgy pusmogott, én pedig tehetetlenül tűrtem. Nem engedelmeskedtek a végtagjaim, képtelen voltam ellenállni. Mint valami bűbáj. Forgott velem az világ, egyik ájulatból estem a másikba. Felvillanó, kósza pillanatok... Fürdőkád, tele vízzel, én pedig lebegek a tetején, ő meg átkarol, beszél hozzám...

- Miket mondott? Mire emlékszik?

- Az újrakezdésről. Hogy minden változás egy új és szebb élet velejárója. Várjon! Ezekre a szavakra tisztán emlékszem: „Megtalálni az egyensúlyt a művészet és tökéletes önkifejezés között, a legfelősségteljesebb kihívás”.

A nő kezében remegni kezd a pohár:

- Szentséges ég! Csinált rólunk közös fotókat! Ott volt a telefonja a kezében... a kézfeje, az is ki volt festve, mint valami csontváz, és feketék a körmei. Még meg is fésült a patkány szemétláda,

mielőtt elkészítette volna a képet. Azt mondta halkan, nagyon halkan, hogy megjelöl engem. Bármikor, bárhol rám talál ezután! Már az övé vagyok, és amikor csak kedve támad, eljön értem.

A nő két fülére szorítja mindkét tenyerét, lehajtja fejét, mintha ezzel távol tudná tartani a zajokat és kizárhatja a képeket, amiket a vele megtörtént rémség utolsó emlékeiből felidéz:

- Azt is mondta, ő egy meg nem értett művész. Ő maga az egyetlen és utolérhetetlen. Ő a Sminkmester... Az a kattogó, recsegő, félelmetes zaj a fülem mellett, közvetlen közletről, azután a hosszú és éles fájdalom... Most is érzem. - tapogatja nyakán a friss kötést, majd a tenyereibe temetve arcát, ismét zokogásban tör ki.

- Több Nő eltűnését is jelentették a környékről, és még mindig nem kerültek elő. Ha van valamilyen kapcsolat az esetek közt, akkor azt kell feltételeznünk, hogy Ön nem véletlenül élte túl a támadást. A vágás nem túl mély, nem sértett fel ütőeret. Ugye, tudja, hogy a saját autójában találta Önre, a kórház sürgősségi ellátás részlegének a bejáratánál. Tele volt a szervezete nyugtatóval, és jelentős mennyiségű kloroformot is kimutattak.

- Kérem, ne folytassa!
- Amíg nem jutunk előbbre az ügyben, illetve amíg Ön itt tartózkodik, őrizet alá vonjuk ezt a kórházi szobát.
- Nagyon félek. Mi lesz, ha tényleg eljön értem?
- Megteszünk minden tőlünk telhetőt. Állandó őrség lesz az ajtó előtt. Ha bármi az eszébe jutna, kérem, értesítsen. Vizsgálatra!

A nyomozó kísétál a parkolóba. Cigaretta gyújt, zsebéből előveszi a telefont, kikeres egy számot:

- Minden rendben van otthon?
- Hallgatja a választ, arcán átfut némi elégedetlenség:
- Azt kérdeztem, hogy „minden” okés?
- Valami probléma lehet, mert sietősen tapossa el a majdnem egész szál bagót:
- Máris indulok!
- Autójába ül. Kitolat a parkolóból, bekapcsolja a magnót.
- Némi recsegés után a hangszórókból halkán felúszik egy komolyzenei darab: Csajkovszkijtől a Hattyúk tava...

Zsák a foltját

Van, akivel össze illik az ember. A sorozatgyilkos pszichopataknál is működhet a dolog. Tulajdonképpen bárkivel megeshet, hogy rátalál az igazira.

- A szex akkor kezdett el érdekelni, amikor az iskolában kaptunk egy új tanárnőt. Kértem tőle, hogy korrepetáljon engem, és közben vegye el a szüzességem. A pofon és a megrovás után behívatta a szülőmet a suliba. Állítása szerint, valami nem volt rendben velem. Apám erre azt válaszolta, hogy önmaga is bukásra állt néhány tantárgyból. Később, az első csajom dupla annyi volt, mint én, korban is, súlyban is. Még akkora kanak! Betakartam velük a szemeimet, ha nem akartam tudomást venni az engem körülvevő világról.

- Egyszer egy mosatlan ezüstkanállal csapkodtam az egyik pasim homlokát szex közben. Tehetek róla? Ha a nem a hitvallásod, akkor csak egy perverz időtöltés. Mit tehettem volna? A barátom

egyébként elég nyavalygós volt. Élvezte, de csak egy darabig. Körbetekertem csomagoló fóliával. Csak játszottunk, de belehalt...

- Tegyük fel, én szeretek nőket elkábítani és elrabolni, mert ez az aberráltságom. Ha már ilyenre adom a fejem, csináljam teljes odaadással! Ha nem így lenne, nem volna értelme. Látod, mivé fajul a világ? Csak nézd az emberek beteges viselkedését! Kellene félnünk tőlük? És még ők állítják rólam, hogy nem gyengén vagyok ellátva antiszociális viselkedési zavarral, és hogy torz gondolkodású, elferdült alak vagyok. Pedig nem igaz! Próbáltam jó útra térni. Egyszer majdnem elhitttem, hogy megérintett a szeretet ereje. Akkor tájt engedtem magamba a Szentléleket, amikor éppen az egyik csoporttársamat fojtogattam a homokba az óvoda játszóterén. Később ez a dolog átmenetileg szünetelt, mert nagyobb teret engedtem a drog-és alkohol függőségemnek. Mire nagykorú lettem, semmi más nem töltötte ki bűnös és szájalomra méltó életemet, csak a prostituáltak, valamint a szerencsejáték. Magával ragadott, befogadott az alvilág. De a Szentlélek, itt belül, újra

velem van, mutatja a helyes irányt, és azt súgja, vegyüljek el a normális emberek közt.

- Igen, teljességgel érezhető, ahogyan körbeleng téged az a spirituális biszbasz.

- Ugye? Ha tudsz, szerezz a dokitól nyugtatót, még utoljára. Kloroform, bármi, ami képes tompítani a tudatot, ellenállást, legfőképp a fülsértő sikoltozást!

- Mindjárt nincsenek tabuk.

- Utána meg kell szabadulnunk tőle. Mire észbe kap, ő is a boncasztalra lesz fektetve, érzéstelemlítve.

- Ha be lesz rendesen altatózva, remélhetőleg fel sem ébred, amíg élve eltemetjük. Kell majd ásó és simítózáras nylonzsák is.

- Egyszerűbb feldarabolni. A vérét beissza a föld, a többi meg a kukacoké.

- Erekljét szeretnél megtartani belőle?

- Nem! Elég a közös élmény!

- Aproó, a nőknek a pincében, adtál vizet?

- Nem vagyok az anyjuk! És dühít a picsogásuk, a könyörgésük! Váltani akarok, mai tinikre! Az „Y” generáció amúgyis kihalásra van ítélve...

- Tiniket? Nem volt még elég?

- Ezt pont te mondod? Kicsit abszurd, nem? Csak jelzem, hogy az egyetűjű ikrek ugyanúgy kettőnek számítanak, attól, hogy egyformák.

- Te javasoltad, hogy csapjam őket a kollekci-
ónkhoz.

- Nos, ha nálam szexibb pusztul el, az fajfenn-
tartó ösztön! Konkurencia volt, ráadásul duplán!

- Amelyik jobban tetszett (tudod, akit ki szeret-
tem volna tömni szalmával, hogy sokáig velem
maradhasson), tényleg féltékeny voltál rá?

- Betegesen. Ha használhatom ezt a kifejezést...

- Mi ez, ha nem szerelem? Estére lövök neked
valamit, vagy valakit! Várj, fényes nappal meg
mégsem durrogtathatok... A medvecsapda sem jó.
Üvöltöznének a fájdalomtól. Elviszem a gitárhúrt.

- Ez... annyira romantikus, kedvesem!

- Szeretlek, hercegnőm! Ha lenne, csakis a Te
kedvedért vágnám le a főkomornyikunk fejét!
Vérét a többi szolgánk előtt engedném ki, hogy
tanuljanak belőle: téged, tisztelni kell! Azután jó-
ízűen lakmároznánk, amíg ők karóba húzva,
szenvedve vívnák a haláltusájukat!

- Én pedig, így szólnék hozzád: Drágám, ide-
adnád a sót?

- Mások vérében úszva, beleiben tocsogva érne össze a lelkünk!

- Úgy hiszem, megmozdult bennem valami. Halott lelkem feltámadni látszik.

- Kibelezett, felakadt, ködös tekintetű hullák lennének tanúi a vad és állatias egybekelésünknek!

- Gyönyörűen hangzik!

- Te vagy az Én ikerlángom! Jöjjön bár a pusztító tűzvihar, orkán, jeges eső, földindulás! Lelkünk már összeért!

- Nem választhatja szét sem a haldoklók arcának- sem az időnek torzulása! Te vagy az én belső balanszom, a béke szigete, ebben a perverz, durva, elferdült, beteg és bestiális világban! Nélküled az életem kopár, kietlen, sivár föld! Lelkem utánad szomjazik!

- Olyan boldog vagyok!

- Gyönyörű akkordokat fogunk megszólaltatni! Haldoklók utolsó hörgései adnak majd vokált a vérben és erőszakban fogant szerelmünk áriájának! Csodákat alkotok neked, ha hagyod!

Egy újabb előadás

- Oké, Pempőke, ebben a darabban te játszod a férfi szerepét! Menni fog? Olvasd át, rágd meg magadban, és értelmezd, légy oly kedves! Konkrét szerelmi történetről beszélünk, némileg azonban tragikus végkifejlettel.

Sminkmester egy széken ül, feje hátrahajtva, a mennyezetet bámulja. Szája sarkában cigaretta lóg.

Közvetlen mellette a Barna ül, annak balján pedig a Vörös. A Szőke újfent csucsukál, mivel a folyamatos hisztije zavarta a felkészülést.

Pempőke, aki éppen van belemerülve a részére kiosztott szöveg tanulmányozásába, mozgó szájjal silabizálja, úgy éli át a cselekményt.

A lap aljához érve azonban hangosan felvihog:

- Azt a művészkedő kurva eget! Ki írta ezt a nyálat?

Sminkmester felkapja a fejét:

- Én! Valami problémád van vele?

Barna csaj a Sminkmesterhez hajol, fülébe súg:

- Altasd el! Segítek fóliába csomagolni, aztán tényleg mehet a szemetes konténerbe.

A bizalmaskodó reakció után odakiált Pempőkének:

- Hé, te rátartí buzi, hallottál már velőtrázó sikolyt, ráadásul a saját szádból? Van egy szelep az agyamon, ami az utóbbi időben egy kicsit berohadt. Tapasztalatból tudom, hogy feszegetni nem szabad. Ha beletörik, zárva marad, és a túlnyomás következtében lerobban a fejem. De mindig akad valaki, aki erőlködés nélkül meg tudja nyitni, és akkor szabadon áramolhatnak a gondolataim, sőt... a tetteim is, te köcsög!

Sminkmester további instrukciókat ad a monológhoz kapcsolódóan:

- Bűnös vagy, de csak átvitt értelemben. Tettél vagy mondtál valamit olyasvalakinek, akinek nem kellett volna. Most meg sírsz a bűntudattól, és szánod-bánod az ellene elkövetett faszságaidat. Tudsz követni, ugye?

Pempőke magabiztosan bólogat:

- Szerelem, az a kibebaszott érzelmi katarzis. Vagy inkább katasztrófa...

Megköszörüli torkát, majd belekezd:

- Koholt vádak. Pellengérre állítottak, mint egy konspirátort. Amikor a lincshangulat a tetőfokára hág, rám olvassák bűneimet, és engem szétszed majd a vérre és erőszakra áhítózó csöcselék. Megannyi megválaszolatlan kérdés, én pedig közeledem. Egyik lépcső a másik után, útban a veszthely felé. Utolsó pillantásaim a tömegben keresik az útravalómat.

Pempőke néhány pillanatra megáll a felolvasásban:

- Baszod, hogy ez mennyire drámai...

Sminkmester Pempőkéhez lép, közben olyan sértődött tekintet- és mozdulatsorral tépi ki kezéből a papírt, mint egy fennkölt, meg nem értett művész, ha semmibe veszik a tehetségét, önmaga által értékesnek hitt alkotását:

- Add ide a szöveget! Mutatom, te pöcs!

A lányok vihognak. Barna megint a hangadó:

- Legalább az van neki!

- Duguljatok el!

Sminkmester átszellemülve kezdi felolvasni az önmön kezével írott szöveget, ami Pempőkének az első nekifutásra nem sikeredett túl jól. Még a kar-

ját is kitárja, ahogyan a prózai szerepeket szokás előadni:

- De nem! Akit annyira vártam, mégsem jött el. Maghasadt szívvel, bánatosan, mégis emelt fővel... A tudat, hogy hamarosan vége szakad a fájdalomnak és a lelkemet marcangoló magánynak? Némi leg javítana a hangulatomon, még arra a kis időre is, amíg lassan lépkednék a bitó alá. Egy képpel, egy emlékkel, néhány magamban felidézett mondat, tán könnyebbé tehetném sorsom beteljesedését. Hittem, hogy tetteim, jeleim, melyeket üzenetként küldtem szét, talán megérintik őt. De a bitó árnyékában elvesz minden magasztos gondolat! Elveszik szólásjogom, lekötik kezeim! Hogyan mesélhetnék, ha senki nem kíváncsi rá? Szélirányba kell helyezkednem, hogy a belénk suttogott ódáim, imáim, meghallgattassanak! Remény... megint csak remény! Gyűlölöm az érzést! Fájjon, marjon! Inkább kívánom a kínhalált, mintsem a verembe hullajtott könnyöradomány legyen az eleségem! Ha csak egy pillanatra is érezhetném a zöldellő rétek illatát a hajnali fuvallatban, láthatnám pirosuló ékköveit... lelkem újra szárnyalhatna, még erre a kevéske időre is! De...

minden szertefoszlott, még mielőtt egy bűvös szé-
ánsz vehette volna kezdetét. Inkább éjnek a per-
zselő szenvedély pillanatnyi tűzésében, mintsem
hátrahagyottan, az emlékeim béklyóiban várjam a
feloldozást az örökkévalóság színtelen és hűvös
zugaiban! Sokszor nyújtom kezem: Nem félek a
tűztől! Bátran vállalom! De nincs körülöttem más,
csak a hideg és nyirkos magány, ami a csontomig
hatol.

- Mi a faszt csinálsz? - kérdi Sminkmester
Pempőkétől, aki már a szemeit törölgeti. - Ha
kérhetném, ne szúrd el a sminkedet.

- Nem tehetek róla... első olvasatra nem is volt
ilyen romantikus...

- Szedd össze magad, és folytasd!

- Megpróbálhatom.

- Tessék, itt van!

Úgy tűnik, Pempőke kezd beilleszkedni újdons-
sült környezetébe, túlmutatva azon, miként is ke-
rült oda. Altató, emberrablás, majdnem egy ku-
kában végezte átvágott torokkal...

Ugyan, ki emlékszik már az átmeneti kellemet-
lenségekre?

Talán a beilleszkedési problémái egy olyan világba, ahol nem fogadták el őt, vagy talán a labilis érzelmi világának köszönhetően, de már sokkal nagyobb átéléssel olvassa a számára kiosztott szerepet.

Onnan folytatja, ahol Sminkmester abbahagyta:

- Magányomat gőgös és álszent büszkeségemmel lepleztem. És, íme, végzetem most beér engem. Mégis... Valamit elvitt belőlem. Olyasmit, amitől piros lett a piros és megzöldült a zöld! Bármely közelségbe is kerültünk, örömet tudott okozni nekem, megnevettetett. Most pedig eltűnt. Sokáig bizakodtam, hogy keresni fog engem, a nyomomba ered. Az úr, amit hátrahagyott, mélységesebb, mint valaha is gondoltam volna. Mit adott, és mit vitt el? Ha megoldhatnám a rejtélyes kórság eredetét, tán összeállíthatnám az ellenszert is, hogy átmeneti fájdalmam csillapíthassam. Tudom, átkos egyedüllétem oka, a pozitív pólusom hiánya. Kell valami, ami taszít, de egyben vonz is! A lejtőn indítson el, a szakadék szélén rántsön magához! Kell a jobb, kell a rossz! Kell a színes, de kell a kopott is! Legyen tele, legyen üres. Hurlajtsak érte könnyeket, és meg is nevetessen! Le-

gyen meg a misztikus plusz, hogy az átok megtörjön, a kör bezáruljon, és a jóslat... végre beteljesedjen! Hát hagyj el! Menj, eredj! Keress mást! Hagyj el! Ne tétovázz! Ha már szerelmünk nem teljesezhet be, légy bátor, kutass új szívszerelémért a világban! Hagyj engem... már felesleges sírnod utánam. S majd révetegen mosolyogni is tudnék odafentről, ha hírért venném, hogy rátaláltál életed új szerelmére...

Utolsó sorok olvasatán Pempőke arcát ellepik szívből jövő könnyek.

Sminkmester elégedetten nyugtázza a dicséretes teljesítményt:

- Na, így valahogy, te homi! Menni fog legközelebb is?

- folyt köv -

Dermesztő

Fázom. Fura pózban fekszem a padlón... de legalább az eszméletemnél vagyok. Feltápászkodok, végigtekintek a ruházatomon, összedörzsölöm a tenyereim. A leheletem némileg melegít.

Hideg van! Most tértem magamhoz, próbálom felidézni, mi történt azelőtt, míg ide nem kerültem. Ismerős a hely. Kényszeredetten gúnyos mosoly ül ki az arcomra. Felváltva villannak fel az emlékképek.

Bravó! Idáig jutottunk? Kezd egységes képet alkotni a homályos múlt. Az ajtót felesleges meg néznem, úgyis zárva van. A hűtőkamrát én rendelttem, és eszembe nem jutott volna belülről is nyithatóvá tenni. Csak én használom, és... Várj csak, te...

A filmekben ilyenkor előveszik a telefont, majd megszeppenve veszik tudomásul, hogy nincs tércerő.

Tényleg, mi van most nálam? Fel kéne térképezni a lehetséges menekülésemhez szükséges célszerszámokat. Hacsak nincs kéznél lángvágó, egy flex, akkor esélytelen.

Mobilom a zsebemben. Mégis szeret az én kedvesem! Gondolt rám! Sőt, még innivalót is hagyott nekem! Fél üveg bor, a kedvencei közül. Igaz, nem pont ezen a hőmérsékleten illene fogyasztani... Ráadásul én a sört részesítem előnyben.

Jókat kortyolok az italból. Átmelegít, ahogy halad végig a testemben. Növekszik a vérkeringésem, serdülnek a gondolataim.

Ujjé, a dohányom is itt van! Fordított esetben én egy picit morbidabb lennék. Az öngyújtót nem mellékelném neki!

Megkomorodik az arcom: Te szuka! Már értem, miért bort hagytál itt!

Tekerek egy staubot. Szívom a cigit, majd hatalmas reményekkel pillantok a telefonom kijelzőre. Na, baszd meg! Az előbb kritizáltam a filmes kliséket, és tessék, ugyanolyan idióta vagyok!

Hoppá, van itt egy fogadott üzenet! Barátnőm mosolyog, kezében egy üres pohár, kép alatt a

kísérőszöveg: Drágám, köszönöm a minőségi bort! A maradékot levittem neked a kamrába, arra az esetre, ha nagyon megszomjaznál.

Hogy rohadnál meg! - gondolom magamban, mindezt őszinte szeretettel.

Elhúzom a szellőzőt, ami a hátsókertünkre néz. Csajom épp a medence szélén napozik, és valami divatlapot nézeget.

Ideje megmutatni, ki az úr a háznál:

- Kicsim, ne csináld ezt! Tudod, mennyire szeretlek! Kérlek... engedj ki. Mindent jóváteszek. Hideg van idebenn. Nagyon fázom.

Átkozott fizika! Hiába ez a kis rés, nem reménykedhetem, hogy átmelegedne tőle az egész hűtőkamra. Ha szólok Kicsimhez a nyíláson át, akkor nem látom, mit reagál.

Felváltva beszélek, leskelődök. Egyáltalán nem szeretném, ha azt hinné, pitizni fogok neki:

- Ne már... Véletlen volt. Többet nem fordul elő, ígérem. Picikém, édesem...

Az ernyő alatt a kedvesem, felém fordítja fejét, lehúzza napszemüvegét mutatóujjával az orra hegyéig, ahogyan a keresett dívák szokták a fotósok kedvéért a vörös szőnyegen.

Hatottak a szívhez szóló szavaim? Úgy néz ki, hogy igen!

Vagy mégsem. Flegma arccal, másik kezének középső ujjával mutatja nekem az egyezményes jelet.

Meddig fajulhat az önzetlen szeretet? Idáig biztosan nem! Felettébb remélem, hogy az altató hatása elmúlt, mert ha nem, és csak mostanság aktiválódik, akkor nagy slamasztikába kerülhetnek.

Emelkedik a vérnyomásom:

- Ribanc, ha nem engedsz ki azonnal, nem állok jól magamért! Ha kijutok innen, beindítom azt a kurva láncfűrész, feldarabollak, és megetetlek a szomszéd macskáival! Ittál abból a kibebaszott lőréből?

- Természetesen nem! De az egyik hódolód, aki túlzásba vitte irántad a rajongását, az viszont igen. Apropos, ott van veled, asszem'a bal sarokban!

Kikerülöm a kampókra akasztott, jócskán megfagyott húsdarabokat. Egy friss is van köztük, még nem teljesen lepte meg a jeges dér. Szemei szürkésen bámulnak a semmibe.

Oké, ez nagyjából a felsőtest, hol van a többi?
Ja, megvannak... aránylag rendszerezve, ahogy tanítottam.

- Te beteg picsa! Tudod egyáltalán, ki volt ez a bige?

- Tessék?

- Azt kérdeztem, mit ártott neked ez a csaj?

- Mi van? Nem hallak rendesen! Gyere a kukucskálóhoz!

Tényleg közelebb kell mennem, mert fontos közlendőm van a számára:

- Ismered a mondást? Valahol mindenkinek van egy húskampója!

- Ezt te találtad ki.

Ördög és pokol! Ez a csaj az örületbe kerget!

- Igaz. Nyisd ki, légy szíves! Ha kijutok innen, most már tuti, hogy kibelezlek!

Mi a f...? Ez meg hová lett? Eltűnt a képből.

Maradt még a borból, kiiszom az üveget, közben áltatom magam: nem hagy itt. Szeret engem, csak egy picit megbántottam.

Sodrok egy újabb cigit, a gyújtóm lángjánál melegítem a tenyereim. Nyílik a hűtőkamra, az ajtóban a barátnőm.

- Az én szerelmem! Megenyhültél, Szívecském?

Naiv vagyok. A tények magukért beszélnek. Tetőtől-talpig munkaruhába öltözött. Négyrétegű polipropilén anyag. Nagyon jól szellőző, antisztikus, kapucnis védőoverall. Porok, és radioaktív részecskék elleni védelem. Ellenáll folyadékpermetnek, és fröccsenő vegyszereknek (így a vérnek is). Plusz a hozzávaló védőszemüveg...

Olyan boldog vagyok! Ezeket a fogásokat is tölem sajátította el. Úgy imádom őt!

Kicsit még haragudhat azért, amit tettem:

- Emlékszel, te szemét! Valahol mindenkinek van egy húskampója.

A lábaim gyengülnek, kezeim nem mozdulnak. Fáradtság tör rám. Reménykedhetnék, hogy nem indul az a dög, de mivel én tartom karban a masinát, már az első rántásra beröffen.

Kábulok. A bor... Számító, perverz nő. Belül azért vigyorgok: az én tanításom. Büszke vagyok!

Forog velem a hűtőkamra. Le kell ülnöm a hideg padlóra. Távolról még hallom, amint dühösen felbőg a láncfűrész...

A beteg lelkész

- Atyám, most már ki kell adnia nekünk a szipirtót!

A csapat élén a Polgármester, közvetlen mellette a hangoskodó pék, mögöttük a gyülekezet többi tagja, néhányuk dühösen az öklüket rázva.

Mindannyian a lincselésre érkeztek, de a boszorkányégetés lehetősége is kellőképpen felvillanyozta őket. A helyi kocsmáros is megtalálható volt a zúgolódó csoportosulásban: a jelenlevő férfiaknak osztogatott egy kupicával a demizsonjából, közben hozzátette, hogyha ennek vége, az új eresztésű pálinkájából jelentős árendedménnyel lehet majd fogasztani a bisztrójában.

- Boszorkány, máglyára vele! Megégetjük, azzal le van a gond! Megbabonázta az egyik ismerősöm villanybojlerét! Három napig nem volt meleg vizük, nem tudtak fürdeni, mosogatni! Az alvégről jött a Tisztánlátó, aki a varázscsavarhúzójával és a

bűvös erejű szigetelőszalagjával tudta csak levenni a rontást! – kiabált a kis közösség nyeszlett pékje.

A lelkész a templom félig nyitott ajtajában állt. Amikor úgy döntött, belép a rendbe, és felveszi a reverendát, még nem tudhatta, mi vár rá a valós életben. Erre nem készítették fel a papneveldeben. Nem akart a horda útjában lenni, konfliktusba keveredni meg pláne, de tétlenül sem nézhette, hogy az emberi butaság ilyen formában testet öltjön.

Felnézett az égre. Abban a fáradt tekintetben benne volt minden: könyörgés fölfelé egy bölcs útmutatásért, egy pohár italért a másnaposságra, akár csak egy Isteni sugallatért.

Mert pontosan az ilyen kishitű, és még egyszerűbb emberek legpitiánerebb problémái miatt nyúlt először a pohár után. „Fenekig, a kutyafejét! Ez még nem Istenkáromlás!”

Így is lett. De nem csak a pohár, hanem az üveg fenekéig. Azután jött a második, aztán meg a többi, másnap meg az iszonyú fejfájás, és olyankor a mise végtelennek tűnt. Az éneklő jámbor gyüle-

kezet hamiskás kornyikálásai úgy hatottak, mint az éhező farkascorda üvöltése.

A misebor jótékony hatása csillapította a másnaposság tüneteit, jöhetett a gyónás ideje, és csak azon procedúrák eltelte után szokta elszívni az aznapi első cigarettáját a templom hátsó kertjében.

- Emberek! Boszorkányok nincsenek! - kiabált közbe a Polgármester.

Az öregasszony, akit boszorkánynak tituláltak, az oltár mögött rejtőzött el. Népes tábor gyűlt össze a kedvéért az Isten háza előtt, de nem a szeretetük jeléül, hanem azért, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljanak tőle.

Nem állt szándékában bevállalni a lehetséges vesszőfutást és megégetést, amennyiben tényleg ennyire elszánt a csőcselék.

Nem volt más kiút, ő is a hátsó kijáraton át távozott ugyanúgy, mint a Polgármester, aki nem sokkal előtte hagyta el a templomot a sekrestyén keresztül. Mégis mit mondanának az emberek? Milyen bűne lehet egy Polgármesternek?

A lelkész tudott róluk, de két okból sem ítélezhetett. Az egyik az, hogy kötötte a gyónási titoktartás, a másik pedig, hogy a Polgármester ritkán járt templomba, és még ritkábban gyónt.

Ha igen, akkor a pap hosszú időn át hallgathatta a bűnöket, és közben sűrűn kapkodta a levegőt pánikrohamok kíséretében, és talán meg sem érte a sok-sokévi teológiai tanulmány, az önmegtartóztatás, nem beszélve a cölibátusi fogadalomról.

A falu első embere csak gyónni akart, és feloldozást szeretett volna. Fogalma sem volt róla, hogy a vétkei hallatán a gyóntatófülke másik oldalán ülő tiszteletesnek gyakran szorul a mellkasa és légszomja van.

Kiszabott penitenciáját, amit az Atya rótt rá a Fiú és a Szentlélek nevében, persze egyáltalán nem mondta el, még kétszer sem, nemhogy tízszer. Megszabadulván a lelkét terhelő bűnöktől, tiszta lelkiismerettel távozott a templomból.

A tiszteletes végre levegőhöz juthatott, és megtörlhette izzadt homlokát.

Mit mondhatna egy tanult, őszinte és nyílt ember, olyanoknak, akik néhány vonásban elmaradnak mögötte?

- Testvéreim az Úrban! Könyörögve kérlek benneteket! Ne tegyétek!

A Polgármester éppen az egyik hivatalnokával csináltatott helyszíni fotókat a következő választási kampányához, amikor feltárult egy különös természeti jelenség.

Számukra az. Én tudom, mivel állok szemben. A Tiszteletes úr azonnal nekifogott az ördögűzésnek, de latin nyelvű halandzsája semmit nem ért. Jó, hogy a közelben tartózkodtam.

Felkeccintettem a söröm, alaposan belekortyoltam. Számítottam erre! Revolverem betárazva ezüsttöltényekkel. Gyertek csak, túlvilági rohadékok!

A Tiszteletes elég könnyen feladta. Abbahagyta imáit, remegő kézzel nyúlt a cigarettája után.

Tűzet adtam neki az öngyújtómmal, de félszemmel a tátongó és különös színekben örvénylő mi a frászt figyeltem:

- Tessék, Szentatyám! De most álljon félre! Durva dolgok vannak készülőben! Elég erős a hite? -

tettem fel a kérdést, közben behorpasztottam a sörös dobozt, és eltapostam a csikket.

- Azt hiszem... Ez...? - válaszolt, s egyben kérdezett vissza ijedten.

- Igen, Atyám. Ez, az lesz! Ítéletnap. Most mindenki elszámoltatik. Ha vannak itt olyanok, akik vétkeztek így vagy úgy...? Hát most nem szeretnék a helyükben lenni. Hé, Tiszteletes, nehogy itt elájuljon! Szedje össze magát!

Mindent nekem kell csinálnom? Az eddig még hangoskodó tömeg oszladozóban volt. Már ha a rémült ordítózással full kakaóra gerjedt pánikot nevezhetem így.

Iszkoltak a népek mindenfelé. A púposkodó Polgármester menekült legelöl, mögötte pedig a hivatalnoka. Futás közben, szuszogva osztotta az ész:

- Fiam, ez nem kerülhet a helyi hírmondóba!

A kocsmáros a szavaim hallatán csak állt megdöbbenve, egyik kezében a demizson, másikkal sűrűn vetve mellkasára a keresztet:

- Az Atya, a Fiú, a ...! Nem az én vétkem! Sógórom javasolta, hogy használjak sok cukrot és élesztőt! A... nevében... Miatyánk... Hol tartottam?

- Ámen, seggfej! - fejeztem be a zugkocsmáros és lörepancsoló imádságát. - Szívesen!

Addigra már a revolverem elsütőbillentyűjére helyeztem az ujjam. Határozottan vettem célba a csoroszlya homlokának közepét:

- Ne mozdulj, nyanya! Itt a jegyed a pokolba, ahová tartozol! Mondd szépen, csíííz!

Valamit rebegett a szottyadt bige szája. Sötét erőket hívhatott segítségül, mert a ráncos homlokába szánt ezüstgolyó frankón belassult, pontosan a szikkadt ábrázata előtt.

Gúnyosan vigyorgott, majd pedig magabiztosan oldalazni kezdett a gomolygó mi a franc felé, közben ezt kiáltotta felém:

- Banyatankok mindenfelé, lassan ellepik a földet! A jóslat beteljesedik! Szánalmas világotok fő alappillére az akciós vásárlás lesz, ezen belül is a nyuggerek kedvence a far-hát! Próbáltam beilleszkedni! De... valljuk be, ez a lét nem nekem való! Utánam jönnél még az alvilágba is? Ér ez neked annyit, publi?

Oké, elő a farbával:

- Felismertelek tegnap a pénztárnál! Még ki sem fizettem a söreimet, de te már tolakodva

nyújtogattad a pénztárosnak a pontgyűjtő kártyádat! Szikkadt satrafa, mellétrafáltál! Az én világom alapja a sör és a rock and roll, nem pedig sorban állás. Mindazonáltal... publiám az a jó édes pokolbéli nagynénéd! Nincs hová menekülnöd, bárhol elkaplak! Jöhet a helyedbe száz, akár ezer! Nem tudjátok elrejteni a démoni vonásaitokat, hiába tetszelegtek a szeretetreméltó kisnyugdíjas képében! Nesze, búcsúzóul egy kis magnézium és provitamin utánpótlás! – kiabáltam vissza, és az egész tárat kilőttem rá.

Hasztalan. Megbabonázta a revolverem, a töltényeim. A tér addigra már teljesen kiürült. Ketten voltunk a boszorkánnyal, szemtől szemben. Illetve a helyi lelkész. Csakhogy...

- Infarktus végzett vele! – jegyezte meg a gonosz küldötte félvállról, aztán felszívódott abban a fura bigyóban.

Mit tehettem volna? Utána ugrottam az egyre szűkülő és már halványodó... izébe, és csak zuhantam, zuhantam. Ha nem riaszt fel álmomból az ébresztőóra, valószínűleg célt értem volna, és a gonosz egyik hírnökét sikerül örökre kivonnom a forgalomból...

Olvasónapló

Tüskevár c. ifjúsági regény... Sokan vették kézbe a könyvet, ha másként nem is, kötelező olvasmányként. Egy felső tagozatos, városi panelben élő nebuló szerepel a történet középpontjában, illetve az ő mentális és fizikális megpróbáltatásai a serdülőkör küszöbén.

Ladó Gyula Lajos (továbbiakban T, mint Tutas), Pondoray Béla (B, mint Bütyök), és Matula Gergely (M), a két tapasztalatlan surmó részére kihelyezett felügyelő, és a kalandosra sikeredett, pár napig tartó tortúrájuk.

A kezdeti látkép átlagos, a korrajz minden vonatkozásban eleget tesz az akkori propagandának: a termelőmunkát végző dolgozók, valamint a magasabb szférában ténykedők életvitele első olvasatra nem világlik ki azonnal.

T. normál családi körülmények közt nevelkedik, megfelelően szocializálódik, sőt, a szülők

mindent megtesznek annak érdekében, hogy a felmenők nyomdokaiba lépve, a későbbiekben ő is hasznos tagjává válhasson a társadalomnak.

Ábrándozásai veszélybe sodorják az esedékes szabadságának eltöltését. Előző évi nyaralásának emlékei élénken benne élnek. Az osztály padjában ülve, egy egzakt tantárgy oktatása közben, előhívja az elmúlt nyár szívet melengetőbb pillanatait.

Mi történik azzal, aki álmodozni mer? A marcona tanár rászáll a kölyökre, hiszen megsértette a tanóra szentségét. Szekálni kezdi őt, majd miután a képzeletében elkalandozó diák nem képes azonnal asszimilálódni, még bele is tipor az amúgy is labilis lelki világába, fejlődő önérzetébe. Drasztikus módon torolja meg a számára nem megfelelő agilitást a tanuló részéről, és még a szülőket is felhozza példaként, ezzel tovább alázva, terrorizálva a figyelmetlen tanulót.

A pedáns értelmiségi szülők egyébként is hajszolják, zsarolják a kiskorú gyermeket a jobb tanulmányi eredmények érdekében. A kisfiú lelki

törése jól kivehető, mindössze pár nappal az iskolai év, a vakáció bekövetkezte előtt.

Amikor előveszünk egy régi könyvet, nosztalgiával szánkázhatunk sorokról-sorokra, oldalanként történik valami új, más és más cselekményekbe láthatunk bele az írók jóvoltából? Ha perspektívát váltunk, és úgy döntünk, hogy aggódó szülőként, hova tovább, törvénytisztelő állampolgárként kukkantunk a sorok közé?

Más a nézőpont, más az értékek fel- és megbecslése. Bárki gyereke (pláne a mai világban) ilyen megpróbáltatásokon esne át?

Minden egy csapásra megváltozhat: ami eddig elfogadhatónak számított, békésnek és átlagosnak, mára érvényét is vesztheti. Családvédelmi szempontokat figyelembe véve, egyenesen hátborzongató események is bekövetkeznek a városi élethez szokott srác/srácok életében. Biztos, hogy sok-sok szülő egyként háborodna fel, és azonnali igazságszolgáltatás után kiáltana.

Az abból készített film kapcsán akkor sem, és most sem borzolódnak a kedélyek? A történet során többször is előtérbe kerül a kiskorúak veszélyeztetése fogalom, valamint más egyéb olyan tevékenység is, ami mára már a büntetendő cselekmények kategóriájába tartozik.

Íme, néhány: löfegyverrel való visszaélés (pláne egy gyermek kezében), orvvadászat, engedély nélküli horgászat. Sem a fiataikorúak, sem pedig az átmeneti pártfogó, nem voltak szociálisan rászorulva azon tevékenységekre.

Káros szenvedélyek. A rábízott ifjoncok passzív dohányzása, illetve a jelenlétükben elfogyasztott alkohol. És nem utolsó sorban, a konyhai- és általában: a mindennapi higiénia mellőzése, tűzvédelmi előírások áthágása. Milyen felelőtlenül cigarettázott M. a nádból és deszkákból eszkábált pihenőhelyiségükben.

Az elemek számára kiszolgáltatott, magukra hagyott kiskorúak balesetet is szenvednek, de a gondatlan felnőtt számonkérése, felelősségre vonása elmarad...

T. útjának keresése közben, csak távol a civilizációtól találja meg önmagát, ahol nem kísértik a fenyegetőző szülők, valamint a barbár, kegyetlen tanárok rémképei.

Az élmények hatására felgyülemlett szorongás és feszültség a nyaralás végére koncentrálódik. Az évnnyitó alkalmával tör ki T.-ből az agresszió, jól érzékelhetően, amikor is fenyegetően lép fel egy osztálytáráásával szemben.

A fő célpont természetesen a tanár lenne, aki megalázta őt, de rajta már nem vehet revansot, mert addigra kihátrált a helyi tanári karból, és a feleségének (utódjának) adta át a begyűjtött - a diákokat érintő - személyes és legbelsőbb, legbizalmasabb információkat.

II. rész

Nyarlás feltételekkel

Mennyire baljós a paktum. Levegőváltás megvonása a négy fal közt sínylődő gyermektől, felülírva egy tapasztalt orvos javallatát? A maradi gondolkodású szülők magas elvárásokat támasztanak a szabadsága után áhítózó kiskorúnak: „Minden a bizonyítványtól függ!”

Nehezen teljesíthetők a követelmények, pláne akkoriban, amikor sokak csak néhány éves „terveket” ígérgettek a dolgozó népnek. T.-nek is muszáj alkuba bocsátkoznia kitűzött céljai elérésének érdekében.

Hamarosan megkötetik a kompromisszum, reggeli közben, csökkentve a fiú étvágyát. A vajjas kenyér a szalámival már nem esik olyan jól az iskolába indulás előtt...

A pesti levegőn nevelkedő tanuló elköveti a hibát: fantáziál, révedezik egy olyan érában, amit csak a „tettek” jellemezhetnek.

B. ugyan a lojalitásáról biztosítja barátját, de mindamellettt sürget egy azonnali akcióttervet is. Szorgalmazza, hogy a hatalmával visszaélő tanárt próbálják meg pozitív irányba befolyásolni.

T. ellenreakciója átmenetileg megalázó helyzetet teremt közte és a pedagógusa közt.

- Maga javíthatatlan álmodozó, Ladó! - teszi a szemrehányást az összeesküvésben részvevő szám-tantanár, miután készül visszavetni az év végi eredményeit, ellehetetlenítve ezzel T. rövidke összefonódását egy ismeretlen, ám mégis oly csábító földrésszel.

Hol marad a gondolatok szabadon szárnyalása? A fiú traumája közönyössé, érdektelenné teszi őt a lehetséges nyaralásával kapcsolatosan. Mit tehetne, ha sorsa felett egy olyan tanár dönt, aki maximális teljesítményt vár el a tanulóitól, főként T.-től, aki fölé a „mérnök szülők” is nehezen viselhető árnyékként tornyosulnak?

Egyre kevesebb a remény. A parancsolatok fog-ságában élő T.-re rátör a paranoia: marad a pesti kosz, az ólmozott belvárosi levegő, a hangos dudaszóval ébredő reggelek, valamint a bábáskodó nagymama.

A bizonyítványosztás azonban nem várt eredményeket hoz. Kengyel tanár úrnak éppen változóban a magánéleti státusza. Talán ennek köszönhetően nem mutatja ki rögvést a foga fehérét. Gyakorlottan játssza meg a vajszívű, mindenre nyitott pedagógust, és hogy még jobban el tudja adni magát a menyasszonyának, feljebb is taksálja az addig még javában szorongó diákok év végi érdemjegyeit.

A megfelelni akarás súlya alatt görnyedő T. há-lás tekintettel nézhet fel az égre: imái meghallgatásra találtattak. Nyugodt lelkiismerettel, új remé-nyekkel telve térhet otthonába.

B. újfent csak a hűségéről biztosítja T.-t, és közli vele, hogy amint alkalma nyílik, követi őt, történ-jék bármi!

Hamarosan kifut a vonat az állomásról. Várja T.-t a természet, szólítja az ismeretlen tájegység.

M. ellenőrzi T. túlélőkészletét. Rögtön a kést mustrálja meg alaposabban, majd közli, hogy a kegyetlen természet íratlan törvényeinek a legnagyobb jó indulattal sem nem felel meg. Vadak orozására, elejtésére teljesen alkalmatlan, nem-hogy még a velük való közelharcra.

Röviddel ezután a nagybátyja látja el a tapasztalatlan T.-t néhány túlélési instrukcióval. Önmaga természetesen a háttérben marad. Tájékoztatja, hogy amennyiben bármilyen atrocitás is érné, ő nem vállalja a felelősséget. Csak magára számíthat!

Kora hajnalban, erőltetett menetben kezdődik meg a nyaralásnak álcázott, embert próbáló gyakorlati kiképzés.

A városi kényelemhez szokott ficsúr a komfortzónájából kimozdítván, először kénytelen szembesülni önmagára utaltságával.

M. viszont már öreg rókának számít a szakmában. Egy beszélgetés alkalmával töredelmesen bevallja T.-nek, hogy őt már nem vonzza a civilizáció, nem talál benne semmi élhető.

A vadonban zöldfülűnek számító T.-nek elsőként a tartózkodásukra kijelölt objektum őrzésére kiképzett harci kutyával kell szembenéznie.

Az akadályokat jól veszi. Körletük csupán alapfelszereltséggel rendelkezik, de ez sem tántorítja el T.-t a túlélési praktikák elsajátításának szándékától.

T.-t szintén csak felkészületlenül éri a napi élelem becserkészése, elejtése. Vízijártassági ismeretek hiányában vág neki a zsákmányszerzésnek. Amatőr létére sikerül kifognia egy, a szabványoknak nem megfelelő, méreten aluli vízi élőlényt, mely azonban elegendő táplálékul szolgálhat mindkettejüknek.

Egyes országokban a türelmetlenebb népek a halat nyersen fogyasztják. M. és T. nem megalkuvó, és nem is kultiválják a keleti szokásokat.

A tűzgyújtási ceremónia keretén belül, a hódító Északiak által oly közkedvelt, a harcokban bizonyítottan halálos fegyver, valamint némi száraz segédanyag felhasználásával hamarosan felgerjed az ősidőktől legfontosabb hozzávaló az életben maradáshoz: a tűz!

Ómen

Gyakorlat, tapasztalatok (térkép és tájoló) nélkül lettem hajóskapitány. Nincs legénységem, és a képzettség teljes hiányában vágtam a nyílt vizeknek.

Nem erőltetem az útirányt, mindig szabadon sodródok. Bízom az őrangyalomban, a jó szelekben, a barátságos és előre kiszámítható időjárásban, és minden esetben az ösztöneimre hagyatkozom.

Bármelyik kikötőbe is érkezem, mindenhol szívesen látnak. Maradok kicsit, feltöltöm a készleteim, azután bátran folytatom az utam, bármerre is indulok tovább. Hogyan szelhetném biztonsággal a végtelen habokat, ha nem bíznék a képességeimben?

Hiszek a jelekben, és körültekintő is vagyok. Az életben nincsenek véletlenek. Egy helyben veszteglésemnek oka van. Elcsendesült köröttem minden. Hajóm oldalát nem nyaldossák a hullá-

mok, kisimult a tenger, túl nyugodt. A csend lehet vészjósló, de lehet akár intő jellegű is. A horizont békésnek tűnik, mégsem engedem le a horgonyt.

Dagadó vitorláim most a szelek hiányától megkarcsúsodva - talán kissé megfáradva is - tehetetlenül lógnak az árbócon.

Mást egyelőre nem tehetek. Várom kell. Felkeccintek egy sört, figyelem a legapróbb jeleket, és szorosabbra markolom a kormánykereket.

Idete kicsit elméláznom a múlton. A felsejlő képek, mondatok, párbeszéddek fontosabb töredékei felúsznak előttem, ismét elérhető közelségbe kerülnek. Javamra szolgálnak, eszembe juttatják, honnan- miből- miként.

Amíg nem látok tisztán - és nem érzem úgy, hogy szabad a jelzés a folytatáshoz -, addig elmerülök az utazásaim során begyűjtött emlékeim közt.

Tűz a nap, de várom a vihart. Váratlanul lecsaphat. Az is lehet, hogy zátonyok fölé futottam. Tudni fogom, ha ismét útnak indulhatok...

Tartalom

Álomcsaj	7
Rakott karfiol	12
Hufnágel Pisti	21
Körülmények áldozata	28
Húszas	36
Kamionstop	39
Temetés elvitelre	44
Adomány	53
Halloween	56
Transzplantáció	63
Első randi	65
Mélyszegénység	67
Hiánypótlás	74
Utánpótlás	78
Menthetetlen	81
Fél adag	90
Csordaszellem	100
Karácsony	106

Szavatosság	110
Zombik	118
Válaszlevél	122
Dubai	124
Ex-pornós	126
Szomszéd kislány	130
Felhők felett	134
A két pajkos macska	140
Jelzőfények	145
Balansz	157
Zsák a foltját	162
Egy újabb előadás	169
Dermesztő	174
A beteg lelkész	181
Olvasónapló	189
Ómen	199

Eddig megjelent „*Clever*” könyveink:

Sid Clever – Ezek a pesti népek

Ötödik

Menthetetlen

Ted Clever – Az örület szigete

A repülő kutya

Eva G. Smith & Sid Clever – Szigetfestő

Ted Clever & Sid Clever – Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever – Kézműves novellák

*„Inkább égjek perzselő szenvedélyek
pillanatnyi tűzésben, mintsem
hátrahagyottan, az emlékeim béklyóiban
várjam a feloldozást az örökkévalóság
színtelen, hűvös zugaiban!
Sokszor nyújtom kezem: Nem félek a
tűztől! Bátran vállalom!
De nincs körülöttem más, csak a hideg
és nyirkos magány, ami a csontomig
hatol.”*